

SPEJDERNES MAGASIN

VOR UNGDOM

3 MÄRC • OKTOBER • 1918 • NR. 1

OW

Elis Mellerup

Strandvej 159. Telef. Helrup 739
Cigarer, Tobak, Cigaretter
 P. Wolff. — Borwitz & Kattand.
 A. M. Hirschprung & Soumer m. m.

Spejder - Litteratur
 dansk og udenlandsk
Vor Frue Boglade

Carl Thrause
 Nørregade 13

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
 og engelske Æ. med Gobelinstof.
 Specialitet: Overpolstrede Møbler.
A. VELDEN,
 Strandvej 187. Telef. Helrup 75.

Annoncér

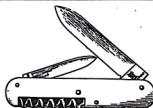
i „Vor Ungdom“

Største Ungdomsmagasin - Bedste Drengeblad

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

 Engelske Knive

Sheffield
 Østergade
 N°10

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMELFABRIK

ODENSE

Chie Fløde Caramel
Hof Fløde Caramel
D·E·C Creame Caramel
Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.
 Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

3. Aarg.

OKTOBER 1918

Nr. 1

Der er et Oldenborg Aars, siger man, naar man overalt om Sommeren støder paa disse store vingede Insekter.

»Det har været et Spejdersaar i Aars kunde man med Ket sige, for overalt i Danmark har man i Sommer truffet Spejdere. Store Flokke i Standlejr, men Vandreflokkene var smaa og mange.

Og det skal de ogsaa være. Naar man har lært saa meget Lejrliv, at man klarer sig paa egen Haand, slaar man sig sammen med et Par Kammerater og gaar sig en Tur ud i Landet — jeg kender et Par Stykker, der gik fra København til Fano og hjem igen i Sommer.

Mendet varden gang — altsaa en Maanedstid tilbage. Nu er Lejrtiden forbi, og den eneste Uden-

dørsformøjelse er Kartoflerne. Der er noget vist spændende ved de Kartofler. Man har gaaet nu i Maaneder og set paa de grønne Toppe, og ikke haft blot en Anelse om, hvordan de saa ud en Tomme nede i Jorden. I denne Tid gælder det — sidder der kun en gammel raadden Kartoffel nedenunder eller er der fuldt afrundkinedesmaa Kartofler?

De tre gamle Svenske, I ser paa Billedet, er paa Vej hjem til Kartoflerne. De har været ude at sætte Liv i Flyvesandet med deres gode Humør, nu kommer Turen til Kartoflerne — og til Vinter sidder disse tre og drømmer om Lejrtidens Aftenmaal ved Duften af Fædrenes Surrogat Tobak.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup. Telf. Helrup 1313

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Pilestræde 40, København.

MAGASIN
NORD

SKOLE-URE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00
for Drengene: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

SKOLE-TASKE

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.50

VINDJAKKER OG OLSKINDSFRAKKER

Bedste Kvalitet — Billigste Pris

NØRREGADE 14

Vindjakker

Til Herrer — Damer — Børn
Kr. 14.00 — 32.00

Gummi Imprægnerede
Kr. 38.00

Olikinds Regnfrakker
Dreng og Piger
Kr. 17.00 — 24.00

Herre: Kr. 35.50 — 38.50
Damer: Kr. 38.50 — 42.00

Spejder-Depotet Telefon 3186

DANMARKS POPULÆRSTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Bog og Papirhandel.

PIOTSTRÆDE 30 (10. af Nørrevold)

Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9148

Telefon 9148

telte vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduk
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6601

Leverandør til

Københavns Div.

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

Rygsække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

LOLLAND-FALSTER

Man kommer dertil i Mørke og og rejser derfra paa samme Maade, saa hvordan Øerne ser ud, er ikke godt at sige. Men at dømme efter den Flet, jeg saa maa det være en ren Idyl.

Der var en Sø, der strakte sig milevidt i det Fjerne. Der laa en lille skovklædt ÆventyrØ et Stykke ude i den, og langs Bredderne var der Skove og Siv og Siv hele Vejen rundt.

Man ventede hvert Øjeblik at se en blaa Røgsøjle stige fredeligt til Vejs fra et Lejrbaal, tændt i de store Skove ovre paa den anden Side Søen.

Man saa i Tankerne en Kanomand, der let og legende pagajede sit Fartøj frem over Søens krusede, efteraarsgraa Flade — paa Vej over mod ÆventyrØen med det faldende Lev. Man saa ham sætte Foden paa Land og give sig til at lede efter Svampe, Rørhatte, Vingesvampe, Champignons — og hvordan han saa lavede sig et lille Baal og gik i Gang med at tilberede den vidunderligste lille Svamperet.

Og man kunde ikke lade være med at tænke paa, hvor aldeles pragtfuldt det maatte være at give sin Baad fuld Fart ind mod disse Siv, forsvinde ind i dem, lade dem lukke sig helt om en, og saa lægge sig paa Ryggen i Baaden, lytte til

Vindens sagte Susen og til Sivenes Raslen, se paa de drivende Skyer.

Men naturligvis, det kan saa udmærket godt være, at det slet ikke var saadan altsammen, og at man udelukkende havde slæbt mig hen til dette Paradis for at give mig et overdrevent godt Indtryk af Øerne.

Hvorum alting er, saa viste der sig hverken nogen blaa Røg eller nogen Kanomand. Der var ingen lille Spejderpatrulje, der var taget hjemmefra Aftenen i Forvejen for at holde week-end i de store Skove. Byens eneste Kanomand havde faaet andet at tænke paa end at gaa paa Jagt og Æventyr, og ogsaa Sivenes og de drivende Skyer maatte passe sig selv.

Sagen var, at Spejderne fra alle Øerne i Smaalandsøen, disse Folk, der uvist af hvilken Grund ynder at gaa med Agerhønenes Fjer i deres brune Hætte, havde sat hinanden Stævne i Byen, der ligger ved Søen.

Og Anledningen var ikke nogen helt almindelig. De havde faaet sat igennem, disse Spejdere, at de skulde danne deres egen Division. Det var første Gang, Divisionen skulde formere sig som saadan og første Gang »den store Tapir«, Divisionens Øverste — uvist af hvilken Grund kalder hans Spejdere ham

saaledes — skulde tage sine Troppes rigtig i Øjesyn.

»Den store Tapir« havde bestemt sig til med det samme at kaste sine Folk paa Hovedet ud i en hel Masse Opgaver, der med et Slag skulde vise dem, hvor uendelig langt de var fra at være Spejdere endnu.

Der var nogle storartede Opgaver imellem. Man fik rigtig set, hvad det skortede dem paa, disse Spejdere — og hvad der var det bedste ved det hele, de fik selv at mærke, hvor Skoen trykkede, og de fandt, at det var noget af det mest storartede og det mest vidunderlige, de nogensinde havde været med til. Man kunde ligefrem se paa dem, hvordan de brændte af Begjærlighed efter at komme til at gøre det bedre, og hvordan de gik rundt og sagde til sig selv — »ja, vent nu blot til Foraaret, du store Tapir, saa skal du faa noget andet at se — til Foraaret, til Foraaret«, og der var nogle af Troppene, der tog hjem med 2-Toget, formodentlig for at gaa i Gang lige med det samme.

Det begyndte med, at hele Skareren satte sig i March og gik gennem den lille By. Der var en knusende god Holdning over dem og Retning. Og Paaklædningen var i Hovedsagen ensartet og god indenfor Troppene. Navnlig den forreste Troppes var udmærket. Det var »Drengene fra Hævet« med Bøgeskostskolens Fane og Bannermærke — Bøgen og Bølgelinjerne — baaret i Spidsen. Der var hele Østersøens salte Præg over disse Drenges, og de saa ud, som de kunde storme hele Universet.

Havde man ikke set Divisionen senere paa Dagen og havde det ikke været for disse skrækelige Hornblæsere, den havde i Spidsen,

vilde man ved første Øjekast have bedømt den til at være en af de gamle prøvede Divisioner, der havde været i Ilden de tusinde Gange for.

Saa tog Øvelserne deres Begyndelse:

Et 2 km Orienteringsløb med lagtagelser undervejs.

Det blev løbet efter Recepten: »800 m i S. Ø. en Tørveæltens skine. Her findes der nærmere Besked o. s. v.«.

Undervejs var udstillet: 1) en udstoppet Ræv, 2) en Hjort, malet i naturlig Størrelse, græssende i Skyggen af nogle Buske, 3) en udstoppet Ugle i et Træ, 4) en Bjørn malet i naturlig Størrelse, staaende i et Hegn, 5) en Abekat, malet, siddende paa en Bunkes Jernbaneskinne.

En ypperlig Øvelse med nogle fortrinligt udstilligt Maal. Hjorten skulde der en Spejders skarpe Øjne til at faa Kig paa, men Resten var den rene Barneleg — og saa var det højeste, nogen saa, Bjørnen og Aben. De løb og løb, Spejderne, de saa sig slet ikke om, næsten hele Tiden havde de Næsen i Jorden. Ræven var de ved at træde paa og Uglen løb de omtrent Hatten imod og uden at opdage dem.

En Første-Hjælps-Opgave.

En Dreng var faldet og havde brækket Laarbenet lige i Udkanten af Byen. Der var Huse med Telefoner lige i Nærheden.

Der var ikke én Patrulje, uden den ombyggelig forbandt det brækkede Ben. Nogle ringede efter Lægen, andre ikke (og af de stedlige Spejdere var der virkelig nogle, der ikke vidste, at brækkede Ben var Doktor Søegaards Speciale, og at det var ham og ingen anden, de skulde have fat i).

Men tænk nu engang — lige i Udkanten af en By! Hvad i Alverden skulde denne Dreng overhovedet forbindes for og hvorfor, hvorfor ser man altid Patruljer, der er ved at glemme det hele, bare for at klare den rent tekniske Behandling, den de altid skal overlade til Lægen, naar det da blot er muligt.

Han skulde jo slet ikke være forbundet, den Dreng. Der var 3 Spejdere om Opgaven. Af disse skulde den ene have skaffet en Læge (Doktor Søegaard) og en anden en Vogn. Den tredje skulde være blevet hos Drengen og givet ham et Stykke af den Pandekage, han havde i Rygsækken og læst Stiftstidende højt for ham og have ventet paa de andre.

Et 1 km Stafetløb med Overbringelse af en mundtlig Besked.

»Rasmus Petersens Gaard i Vaabensted brænder. Troppen stiller straks paa Torvet. Alle paa Cykel«.

Hvordan var det? Var det nu ikke Peter Rasmussens Gaard? Jeg kan snart ikke huske det. Der blev lavet utroligt om paa nogle af de Meldinger, inden de kom ind. En enkelt af dem lød blot: »Peter Rasmussen — Rasmus Petersens Gaard i Vaabensted brænder« — Tableau hverken et Ord mere eller mindre. Og saa Tiden — at tænke sig, at der var Folk, der blev staaende og konverserede hinanden i Stedet for at give hinanden Meldingen i Løb.

Bueskydning.

Der blev skudt paa 30 Meter og til 3 Fods Skive. Buerne var hjemmelavede, Grene med med Staaltraads eller Garn-Strænge, Pilene af Siv med Hyldehoveder — Grejerne var der ikke noget i Vejen med.

Hver Mand afgav et Prøveskud og 3 Skud, der gjaldt.

Midt under Skydningen var der en, der traf med et Prøveskud. Vild Jubel! Noget efter var der kun to igen, der ikke havde skudt, og den ene af disse var Caroline. — Ja, I maa ikke spørge mig hvorfor denne Dreng blev kaldt saaledes, der er saa mange gaadefulde Ting i denne Divisionen — denne var en af dem og der var ingen, der vilde give mig nærmere Oplysning om den. Jeg søgte forsigtigt at indlede en Konversation med Kaj, Divisionens yngste Spejder — der ikke er større end han kan sidde i Divisionschefens ene Lomme — men han var aabenbart straks paa det rene med hvor jeg vilde hen — det var ikke til at faa et Ord ud af ham, og der er ingen der skal sige om ham, at han rører Divisionens Hemmeligheder.

Caroline var sin Troops Haab. Han skød sine Filer saa de sang omkring Skiven, og da han aflyrede den sidste gik der et Suk af Skuffelse gennem Mængden.

Men efter ham kom John og han reddede ved Dagens næstsidste Skud Divisionens Ære ved at træffe den af Divisionen opstillede Skive. Intet Under at han ovenpaa dette blev baaret i Guld-stol.

Det blev I. Maribo der sejrede i denne Konkurrence — ikke saa meget af Hensyn til deres Træfning, men de havde, som den store Tapir sagde, »en ganske stor« artet Maade at holde paa deres Buer paa.

Teltrejning.

Her var der et Par gamle Spejdere fra I. Nykøbing F., der viste at de virkelig havde Begreb om hvordan man skal faa et Telt til at staa ordenligt.

1. Aarhus Fakkegravlejr og Vandreløjr i Østjylland 15.—27. Juli 1918

1. Aarhus har været i Lejr med 36 Mand. Først laa vi i 8 Dages Lejr ved Fakkegrav, saa pakkede vi Rygsækken, tog over Vejle Fjord med Damper til Brejning og fortsatte til Fods til Fredericia—Vejle—Jellinge—Grejsdal—Agersbøl—Ølsted—Horsens—Skanderborg—Aarhus og tilbagelagde paa 6 Dage 124 km. Nedenstaaende aftrykkes Udtog af en Lejrdagbog.

Der var nogle, der sagde, at vi

havde Regnvejr i Lejren — javel regnede det, først da vi gik fra Daugaard til Lejren med de 400 kg paa Vognen — hvem havde i Forsvejen troet, at de Cyklehjul kunde bære 400 kg; men det stod der paa Fragtbrevet — da asregnede det og siden i Lejren hele to Gange Dagregn, som Teltene holdt glimrende, Gubberne bemærkede sig Lejrjournalen og fyldte den paa de to Dage, og ovre fra Proviantteltet (Hotel Royal) fik vi Aarhus

Tappenstreg paa Fløjterne, medens Regnen slog Trommehvirvler paa Teltsiden.

Til Gengæld havde vi udmærket Vejr de andre Dage — Vandreløjren taler vi ikke om — den svømmede hele Tiden, og i Fredericia blev de 60 m Papirreb gennemblødt og blev aldrig til Reb mere; det var maaske ogsaa paa Grund af Regnen, at Lejrlegen i Horsens lejede Badebenklæder for 75 Øre og i Regnskabet tilføjede »meget forrente».

Vi har gennemstrejft Terrainet og set Damen, der hver Nat gaar med Hovedet under Armen paa Tirsbækgård — nogle Folk var helt oppe ved Julsminde, der slides i det med Rapporter og Kortskitser, Kysten vrimler med Lejre. Der er Orientering og 3. Lejrtrop vinder. Ruinen ved Rosenvold har vi ikke fundet.

Saa var vi nede for at se paa Bartitskov, den vi kender fra Figspejderleiren, først gik vi til Rosenvold, et rigtigt pænt Renæssanceslot — hvem der havde sit Værelse i et af de Taarne, mit højeste Ønske har altid været at bo i et Taarn — som de havde ødelagt med en væmmelig grim Glaskasse af en Overbygning paa Broen. Troppens botaniske Medlemmer kom saa op at slaas om nogle Træer og Muligheden af, hvad de forestillede.

Napoleons Overgang over Alperne har ikke haft større Hindringer at overvinde end dem, vi mødte paa Vejen til gamle Rosen-vold. En elskværdig Forstevl viste Vej, efter Generalstaben havde vi aldrig fundet den — den gik (Vejen) gennem Tidsler, Brændenælder, Hindbær, spindelvævfyldte Granskove og Jordbær — aah, de Jordsbær — og over Grøft og Grav (nu har du sikkert Terrainet) med Troppekærren, og saa var vi ved Ruinen, en gammel Sørøverborg med Grave og Volde, indenfor hvilken der lige var Plads til et Tilmandsstelt, og saa skulde man endda have ligget meget ubekvemt — meget fordringsfulde har de ikke været — en Aa havde tidligere ført ud til Fjorden, som vi skimtede mellem Træerne — her havde Drageskibet ligget skjult —

Vi naaede Stranden ved Barritsskov og var i Vandet. Egnen befolkedes af en eller anden Ø eller Vesterbrotrop, det var grusomt, saa de Folk havde travlt. Vejen hjem over Stouby var den bedste Vittighed til Lejrjournalen. Vejene havde overalt en kedelig Tilbøjelighed til at løbe en lille Omvei paa et Par

km ind i Landet, bedst som vi troede vi var paa Stedet. — Hjem kom vi dog tilsidst — det tror jeg da.

— — —
Mindedes vi før Alpeovergangen, lignede Hjemturen nærmest Tilbagetoget fra Moskva (altsaa Napoleons), der var en god Portion trætte store Mennesker efter den 4 Milstur — — Et Kvarter efter Hjemkomsten spillede de smaa Fodbold. —

Nu sidder Volle og klodser igen, for de gode gamle Klemmer hedder for Fremtiden Klodser.

— — —
Vi har haft stor Slutningsopgave — Manden, der skulde arrangere de saarede, drak selv af Kirsebærssaften — 5. Patrulje vandt.

— — —
Tigerburet har vundet Teltholdspræmien to Gange, de andre hver en.

— — —
Jeg har kontrolleret Kokkemærker i Dag og har faaet 3 engelske Bæffer, mindst 5 Gange saa gode som de, Hotellet serverede sine Gæster i Gaar — Kokkene bestod alle.

— — —
5. Patrulje bragte et flot Resultat med hjem fra woodcraft Excursionen — hvem der kunde udtale det lange Ord, vi har forgæves søgt at finde et dansk — i Form af et gammelt Spættebo, en Tidsel saa høj som to Spejdere tilsammen, flere Kranier, Padderokker, Lav og en hel Mængde andet. — Der var mange nydelige Ting blandt de selvavede Genstande. Sv. Christensen fik 1. Præmie for en udmærket Kokkenøkse, lavet af et Stykke Favnebrænde, bundet til en Gren. Vilhelm Nissen fik 2. Pr. for et Apparat til Strøpestopning.

Nu er der nogen, der vil se Lejren igen, jeg viser rundt. Manden ser noget professoragtig ud, han taler om, at Brødet, der ligger fremme, minder om Frode Fredesgod — altsaa i Historie? — aah, der er en Kantinekasse, den efterkastes et meget kristisk Gennemsyn — mon det skulde være Medicin? — det var en Professor i Medicin — to Spejdere er lige kommet tilbage med Melding derom, og der kommer to til.

— — —
Vi har igen haft Regnvejr med stor Kapsejlads, Hvaljagt og Dystløb — vi opnaaede at faa de to Mennesker, der skulde kæmpe, gjort rigtig gale i Hovedet paa hinanden — stor Vandgang.

— — —
I Svømning vandt Heinrich Thomsen 1. Pr.

— — —
Det er tidlig Morgen — jeg ser fra Sdr. Allé 1, det er der, hvor jeg bor, ud over Lejren, nu er »Assistenthuset« (daarlige Vittighed) beboet, Assistenterne har nemlig først faaet Sommerferie nu og er kommet i Nat — Vagten kan ikke lade dem ligge i Fred, de har jo

Kogt Makrel og Rabarbersuppe.

Hvaljagt.

sikkert Nyheder fra Aarhus — »Bolschevikernes« og »Gubbernes« har som sædvanlig sovet i lufttæt tilsnørrede Telte; at de Folk ikke hver Dag møder op med alle mulige Sygdomme er uforstaaeligt, ganske vist er det jo ogsaa de utroligste Sygdomme, de om lidt, naar de skal i Vandet, kan finde paa, »Dengsærne« og Folkene i »Ørne« reden« sover da heldigvis forfuldt aabent Telt — »God Morgens«, en Hornblæser stryger forbi Teltaabningen, saa maa vi have klar til at fløjte i Vandet — —.

Badegæsterne — rigtig flinke Mennesker, der heldigvis ikke overbeskyrder os med Besøg i Lejren — har i Aften inviteret paa Kaffe, bag efter skal der danses, og vi kan kun »Aarhus Tappenstreg« og »Under den hvide Brø« paa Fløjterne. Efter Ballet gaar det til Lejren, for sidste Gang blusser Baalet og for sidste Gang lyder »Det Land endnu er skønt, thi blaa sig Søen — —.

I Dag rejser vi — Badegæsterne er for første Gang kommet tidligt op for at sige Farvel — der er lige to Timer til Dampren gaar, saa vi skal skynde os.

EN TUR MED TIPVOGN

— AF WALTER SCOTT STONY —

Dan Petersen og hans Kammerater Lars og Søren, laa under et Æbletræ i Dans Frugthave og hvilede sig efter en Svømmetur. I lang Tid laa de og drev i Skyggen, umaadelig søvnige og dovne. Til sidst tog Dan sig sammen, satte sig op og saa med et skarpt Blik udover Markerne, der flimrede i August Herden. Han gæbede, rettede sine kraftige Skuldre og strakte sig.

»Jeg har en Plan, Kammerater,« sagde han, idet hans skarpe blaa Øjne lyste. »Er du vaagen, Lars?« Han rev en Haandfuld Græs op og kastede det i Ansigtet paa den liggende Lars.

»Hvad, er det for en?« gryntede Søren. Dan kastede et Blik rundt i Haven for at være sikker paa, at der ingen var. »Vilde det nu ikke være sjovt at gaa op paa Jernbane Linien og køre Sandvognene ned en efter en? Det vilde være en Køretur, der havde vasket sig!«

»Det har du Ret i,« udbød Søren, idet han stirrede paa sin undersætsige Kammerat. »Det vilde i hvert Tilfælde spare Mændene paa Linien et betydeligt Arbejde,« drævede Søren medens hans Øjne glimtede skærpnagtigt.

»Det vilde være morderlig Grin,« sagde Dan, »og det vilde jo ikke gøre nogen virkelig Skade, vel?«

»Nej,« samstemmede Lars, »men,« tilføjede han tørt, »jeg vilde nu ikke bryde mig om, at Jernbanemændene fangede os.«

De bestemte, at de den samme Aften vilde køre med Tipvognene.

Ved halv Syvtiden vendte Søren og Lars tilbage til Petersens Hus og fandt Dan ventende paa dem. De drog af Sted tværs over Markerne, gaende hurtigt i Indianerformation. En Genvej gennem Skoven bragte dem ned til Hovedlinien. Omtrent tre Fjerdingvej østen for Landsbyen krydser Linien, der kun har et Bumletoget om Dagen, Hovedlinien. Den drejer ned gennem Skoven, og løber næsten parallelt med Hovedlinien ned til en stor Sandgrav.

Da de kom ned til den ensomme Overskæring, saa Dan efter, om Sportskifteren var drejet saaledes, at Sandvognene ikke kunde løbe ned paa Hovedlinien.

»Den er drejet, Kammerater,« meldte han. »Vi maa hellere bremse Vognene lidt, naar vi kører over Hovedlinien.«

»Det eneste Tog, der kommer før KL 9, er Slæberen 83,« sagde Søren.

»Vi maa passe paa ikke at forregne os,« svarede David med rolig Eftertryk. »Men lad os sætte Fart paa. Det bliver hurtigt mørkt.«

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billig i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter færes.

***** »SANA« *****
Telf. 5650. Skindergade 28

I Løbet af et Kvarter kom de til en Række tomme Sandvogne, der stod paa et Vigespor. Dette laa i en Lysning mellem Fyrretræerne og saa temmelig ubegygtlig ud i det tiltagende Tussmørke. Saa vidt Drengene kunde se — og de var tavse og vagtsomme nu — var der ingen ved Vognene eller i Nærheden i det hele taget. De havde i Virkeligheden heller ikke set nogen, siden de stødte paa Hovedlinien.

»Klar! Farvand,« erklærede Lars med et Grin.

»Det vil gaa som en Vind,« indskød Søren, idet han let klattede ombord i den første Vogn.

»Faa den Sten bort under Hjulet,« kommanderede Dan, idet han gled ind mellem den første og anden Vogn og slog Koblingen fra. »Er du klar, Lars?«

»Klar,« svarede Søren, idet han sluttede sig til ham og anbragte Stenen under Hjulet paa den anden Vogn.

»Kom saale« Dan klattede op paa Vognen fulgt af Lars og løb hen til Søren som stod parat ved Bremsen. »Er du parat,« sagde David hviskende, idet han saa ned ad Sporet, der tabte sig i Skoven foran dem. »Lad gaa.« Søren slog Bremsen løs, til Køderne hang slappe.

»Den bevæger sig ikke,« udbød Lars skuffet.

»Den er vist ikke Fald nok paa det her Vigespor.«

»Der er Fald nok,« forsikrede Dan. »Kom af og lad os skubbe lidt.«

Da de havde skubbet lidt, bevægede Vognen sig — ganske langsomt, men de var tilfredse, for de vidste, at dens egen Vægt vilde drive den fremad. De sprang op til Søren.

Som en Snekløb krøb Vognen videre, for en Stund var dens Bevægelse kun lige mærkbar, men Farten forøgedes stadig, og de gled gennem Tusmørket med en Klappen ud paa Bilinen. Da de var der, fik de hurtigt Fart paa, da Følde var stærkere og Sporene glattere.

Hurtigere og hurtigere gled den gamle flade Vogn ned i Skovens Mørke. Svejende og svingende paa det ujævne Spor. Det forvovne Trekkløver talte kun lidt. De skød ned ad Dæmningen med en Fart, der fik Vinden til at fløjte om deres Øren, og de havde nok at gøre med at holde sig paa Benene. Den klyngede sig til Bremsen, og Lars og Søren støttede sig ved at holde i hans Trøje.

Afsted gik det, hurtigere og hurtigere med en Brølen og en Susen og Raslen. De skød rundt i Svinget med en Fart og en Hældning, der fik dem til at føle en Kulde i Mellemlivet, og med endnu større Hastighed, fløj de den lige Vej ned mod Hovedsporet.

»Brems, Dan! Brems!« raabte Lars næsten hysterisk, »eller vi vil løbe af Sporet, naar vi naar Overskæringen.«

»Det gør jeg ogsaa,« svarede Dan koldblodigt, og endnu mens han talte, begyndte den flade Vogn, skrigende rustet under Bremsen, at tabe Farten.

Saa klip-klap klip-klap over Hovedsporet, en Drejning til højre, Dan slipper Bremsen, og i flyvende Fart gaar det ned i den store Sandgrav, som selvfølgelig var forladt paa den Tid. Omtrent halvtreds Fod fra Enden af Sporet — der var intet, der kunde forhindre dem i at løbe ind i Sandbanerne — bremsede Dan og bragte Vognen til at holde stille.

De tre Drenge stirrede, rystende over hele Kroppen, med skinnende Øjne paa hverandre næsten tossede af henrykt Ophidselse.

»Det var en Køretur!« udbød Lars triumferende. »Det var gevaldigt!«

»Jeg tænker, vi har Tid til at gaa tilbage og bringe den sidste ned,« sagde Dan. »Skønt det er lidt sent — og sandt at sige er det lidt mere risikabelt, end jeg havde tænkt. Jeg var bange for, at jeg ikke skulde kunne bremse ved Overskæringen, og jeg vilde nødtig gaa over med den Fart, vi havde paa.«

»Kom, kom,« ivrede Lars. »Lad os køre en til ned!«

»Ja, kom nu!« faldt Søren ind. »Du er vel ikke bange?« spurgte han, da han saa, Dan betænke sig.

»Vel, jeg kommer,« svarede Dan, efter en kort Tæven.

»Kom saa.«

De vendte og gik tavst og hurtigt tilbage langs Sporet.

De satte den anden Vogn i Bevægelse, som de havde gjort med den første og skød ned i den mørke Skov. De tog Svinget som før med en nervøpirrende Fart og fløj ned mod Hovedlinien.

»Brems!« brølede Søren. »Brems.«

Dan var allerede energisk ved at bremse; men Bremsen virkede daarløst. Han kunde ikke faa den til at tage fat. Han drejede og rev fortvivlet i Hjulet.

Forgæves. Klodsen vilde ikke holde ved.

»Den virker ikke!« raabte han. »Lars.«

Da Lars saa Faren, styrtede han til og forenede sine Kræfter med Dans. Til ingen Nytte. Der var noget gaadt i Stykker eller sad i Klemme, og Bremsen var ubrugelig.

Hurtigere og hurtigere gled de ned mod Hovedsporet med Vinden syngende om Ørerne.

»Vi maa springe af!« brølede Dan. »Det er iltammen Sand her.«

Fortvivlede opgav han og Lars deres unyttige Anstrengelser ved Bremsen, og alle tre stirrede, medens de kun med Vanskelighed holdt sig paa Benene paa den svingende, løbske Vogn, med svimlende Øjne paa Jorden, der svandt bort under dem.

»Vi maa springe af!« raabte Dan. »Den vil afspore, naar den kommer derned. Skynd jer!« Han kravede hen til Kanten af Vognen, saa sig for og sprang. Han syntes, han fløj gennem Luften, en Evighed, men tilslidst landede han i det bløde Sand. Han løb nogle Skridt fremad og faldt saa lige paa Ansigtet. Han var uskadet og sprang straks op.

Lars og Søren havde fulgt hans Eksempel med Held.

Den løbske Vogn fortsatte med Raslen og Brølen, til den næsten var ude af Synet. Saa saa de den hoppe. Der hørtes et mægtigt Brag, og den stod stille.

De stod usærlig og stirrede ned ad Sporet, derpaa saa de paa hverandre.

»Jeg vidste den vilde løbe af Sporet,« var Dans lavmælte Bemærkning.

»Vi maa hellere se efter om den klatrede Hovedlinien.«

Tavse løb de paa Sællerne ned til Overskæringen. De fandt den flade Vogn afsporet og liggende tværs over Hovedsporet. En Dunkraft og to eller tre kraftige Mænd kunde have bragt den paa Sporet igen, men det var umuligt for de tre Drenge at gøre det.

»Den hænger vi rigtig paa,« stammede Lars helt bleg i Ansigtet.

»Jeg tør vædde paa, at de kan putte os i Fængslet for det!« sagde Søren. »De vil tænke, vi gjorde det med Vilje.«

Dan nikkede og stirrede paa Vognen. Han følte sig syg og svag og ulykkelig. Med rystende Haand trak han sitt Nikkeluhr frem og saa paa det.

»7,43,« sagde han.

»Det er kun et Godstog,« sagde Lars rystende, idet han tænkte paa det samme som de andre. »Der vil sikkert ingen komme til Skade. De vil se den med deres Forlænterne, og de kører ikke hurtigt. Vi maa hellere stikke af.«

»Ja,« faldt Søren hurtigt ind. »Lad os se at komme afsted, Dan.«

»Tænk hvis Lokomotivføreren kom noget til, naar de ramler sammen,« svarede Dan.

»Vi kunde ikke gøre for det, Dan,« sagde Lars med et bedende Tonefald. »Hvis de fik fat i os —« han afbrød, idet han slugte noget. Han var rædselsslagen. »Det var dig, der fik Ideen, Dan. Det er din Skyld. Lad os stikke af. Jeg bliver ikke.«

»Det var en køn en at stikke af og lade dem ramle sammen,« svarede Dan efter en mægtig Kamp for at modstå Lars Paavirkning. Med frygtelig Tydelighed saa han den Knibe, han var i. Han vidste, at hvis de løb deres Vej, vilde rimeligvis ingen nogensinde faa at vide, hvem der havde gjort det. »Vi maa gøre noget!« sagde han stædigt, nu da hans bedre Jeg var vaagnet.

»Jeg siger dig,« brast det ud af Søren — han var vildt ophidset — »de kan sætte os i Fængslet for det. Jeg bliver ikke. Vi kunde ikke gøre for det.«

Dan rystede paa Hovedet. »Jeg gaar op langs Sporet og tænder et Baal for at stoppe dem,« sagde han roligt. Han bebrejdede ikke sine Kammerater noget, men han saa tydeligt, hvad der var hans Pligt og holdt modigt fast ved den, hvad han end saa maatte lide derfor.

»I kan godt gaa jeres Vej,« svarede han. »Jeg skal ikke fortælle hvem der var med.«

»Kom, Søren,« tilskyndede Lars, hans frygtomme Stemme var graadkvalt.

Dan stod tilbage ved Vognen, angst, men stædigt holdende fast ved sin Beslutning. Saa gik han ned langs Sporet i Mørket. Efter at have gaaet 10 Minutter gjorde han Holdt og samlede en Del Brænde paa Sandet lige op til Skinnerne.

Klokken var lige 8.10. I Løbet af 20 Minutter vilde Godstoget være der. Det var ingen Nytte til at tænde Ild endnu, men Mørket var saa tæt, Natten saa stille og Stedet saa øde og nervepervende, at han maatte gøre noget for at

holde fast ved sin Beslutning, saa, efter at have holdt igen, saa længe han kunde, tændte han sit Baal.

Et langtrukket Flojt — svagt men tydeligt — led over Baalets muntre Sprutten og Knagen. Rystende over hele Kroppen rev han sit Uhr op. Det maatte være forkert! Hvor heldigt at han havde tændt Baalet før Tiden. Men nej! Hvis hans Uhr gik rigtig, var Klokken kun 8.21 nu. Et andet Flojt, tydeligt gennemtrængende, og efter det den fjærne Brusen af et Tog, medens Traade og Skinner nynnede svagt.

Nu var det Tid. Han kastede nyt Ved paa Baalet, saa det flammede højt op, og idet han rev sin Trøje af, sprang han midt ud paa Sporet. Ud af Skovens Mørke skød pludselig en stor Lys kreds, der indhyllede og blændede ham med sit sagnende, forvirrende Skær. Han blev staaende paa sin Post i det store Øjes Lys og viftede rasende med sin Jakke. Et øredøvende Pift skingrede i Natten. Det flammende Øje kom nærmere. Suset og Brølet skyllede frem som en Bølge. Det øredøvende Flojt fortalte ham, at hans Signal var set.

I Løbet af nogle Øjeblikke hørte han Toget — fuldstændigt usynligt i Skæret som blændede ham — modstræbende holde stille, og snart saa han nogle uydellige Skikkelser komme gennem Lyset hen til ham.

Lokomotivføreren og Fyrbøderen naaede ham, idet han traadte ned fra Sporet, og Lokomotivføreren, en kraftig, merkutsende Mand, greb ham ved Albuen.

»Hvad er løs?« spurgte han, forbavset over, at det var en Dreng, der saa roligt ventede der.

»Der er en Fladvogn i klemme lige over Sporet ved Billinen,« svarede Dan.

»Hvad vil det sige?« sagde Lokomotivføreren hurtigt. »Hvordan er den kommet der? Kom her, Tom!«

»Deres Tog er for tidligt, er det ikke?« vovede Dan at bemærke, idet han uforstaaende stirrende paa de tyvotredie Mand, der nu kom til Syne i Forlygtens Skær.

»For tidligt?« gentog Lokomotivføreren. »For tidligt! Vi er 10 Minutter forsinkede!«

»Men den er kun halv ni, og Gods- toget —«

»Godstoget!« indskød den store Mand skarpt. »Det her er ikke noget Gods-

tog. Det er Syd-Ekspressen fra Boston, der lige er sat i Gang nu til Morgen.«

Slaaet af den forbavsende Nyhed, fulgte Dan med Jærnanemændene ned til den afsporede Vogn, og var altfor taknemmelig til at blive forskrækket over Lokomotivføreren og Fyrbøderens Ord og Passagerernes biddende Bemærkninger.

»Vi kan faa den bort med en Dumkraft, men det betyder 20 Minutter tab!« brummede Lokomotivføreren.

I Løbet af mindre end et Kvarter fik Togfolkene bakset den flade Vogn op paa Billinen og sendt den med et arrigt Skub ned i Sandgraven.

Passagererne gik tilbage til Toget, men Lokomotivføreren og Fyrbøderen blev til trods for deres Hastværk hos Dan. Lokomotivføreren takkede paa en barsk, højtlylende Maade Dan for hans Arbejde.

»Det var heldigt, du var her, min unge Ven,« sagde han, idet han saa skarpt paa ham. »Jeg gad vide, hvordan det hændte?« spurgte han efter en kort Tavshed.

»Jeg — jeg tænker, at det var nogle Dreng, der for Sjovs Skyld kørte med Tipvognene,« stammede Dan.

For et Øjeblik, et betydningsfuldt Øjeblik, stirrede den støtte, myndige Lokomotivfører, der var ansvarlig for Hundreder af Menneskeliv, paa den blege, rystende men taknemmelige Dreng.

»Vel, min Ven,« sagde Lokomotivføreren tilsidt, »hvis du kender de Dreng, saa sig dem, at de ikke mere maa køre med Vognene paa denne Linie.«

»Det skal jeg gøre, Herre!« stammede Dan med Varme.

Lokomotivføreren klappede ham kraftigt men venligt paa Skulderen. »Du viste i hvert Tilfælde Mod, min Dreng,« sagde han, »ved at blive og gøre, hvad der var rigtig. Især da du troede, at det kun var et Godstog.«

Uden Bære Ord vendte han om, og Dan saa ham og Tom klære op i deres Vogn. I Løbet af faa Øjeblikke var Toget raslet over Overskærningen og gled sikkert bort i Mørket. Dan anstrængte sig for at se det, indtil det fortsatte Baglys blev opslugt af det blegsorte Mørke.

Saa løb han, med svulmende Hjerter, usigelig taknemlig og med en god Lærpenge, hjem.

Otte nok hører man Spørgsmaalet: »Til hvad Nytte er egentlig Spejdebrevælsen?»

For os gamle Spejdere er Spørgsmaalet ganske uforstaaeligt, enhver maa da kunne se Fordelen ved et ubundet Friuftsliv med Øvelser, der skærper lagtagelsesrevnen og andre gode Egenskaber. Utallige Gange har jeg haft Brug for det, jeg lærte i mine Spejderaar — om den sidste Gang vil jeg i disse Linier berette:

Er Hareskoven end om Søndagen fornøjelig — navnlig som Øvelsestræen — saa er den dog om Hverdagen uendelig trist og ensom. Ingen Skov i Danmark har flere lønlige Stier, og overalt steder man paa Steder, der vilde være ideelle som Lejreplads for en Vagabond.

I den sidste Tid har alle Slangerpunions Stationer — paa en nær — været hjemløst af en Bunde Røvere, der har plyndret og stjalet saa meget, de fornaaede. Den ene af dem blev fanget; men trods alt fortsattes Indbruddene.

Det var derfor med en vis Interesse, at jeg Torsdag den 19. ved Bagsværd Station saa en underlig Mand luske omkring. Det var det dejligste Maanedskin, og jeg saa tydeligt, hvordan han var klædt og saa ud.

Min Interesse for bemeldte Mandsperson blev ikke mindre, da jeg næste Formiddag (Fredag) mødte ham paa en skummel Skovsti i Bøndernes Hegn, og jeg maa sige, at den voksede til Højdepunktet, da jeg om Søndagen gjorde endnu et Par lagtagelser.

For det første kom jeg tilfældig forbi Bagsværd Søpavillon. — I ved mange af jer, at der ligger en ganske udmærket Kæglebane lige ved Pavillonen, og i denne Kæglebane var alle Ruderne slaaet ud.

Slikke noget Svineri, tænkte jeg og undersøgte Kæglebanen nærmere.

Dette var et Held, thi hvem skildrer min Forbavselse, da jeg finder den dejligste Hule indrettet derinde ved Hjælp af Sække og andet gammelt Kluns.

Ja, saa var det, jeg fandt det afgørende: et Eksempel af »Klassekampen« (I ved det syndikalistiske Organ).

Aha, tænkte jeg og tændte min Shagpipe — det gør nemlig enhver ordentlig Detektiv, og nu skulde jeg prøve at lege Detektiv.

Naa Enden paa mine Overvejelser

Da Jernbanetyven kunde være fanget

Et lille Detektiveventyr fra Bagsværd

angaaende denne Syndikalisthule blev, at jeg »nagled« Bladet, det kunde jo altid faa sin Betydning (hvad det ogsaa har faaet) og saa gik jeg hjemad.

Hvem møder jeg paa Vejen andre end min gamle Bekendt, Manden fra Jernbanestationen. Nu tog jeg et saa nøjagtigt Signalement af ham, som jeg overhovedet kunde. Jeg mærkede mig hans Beklædning (Støvler, Hat, Tørklæde, Jakkens og Benklædernes Farve o. s. v.), hans Ansigtstræk og hans omtrængige Højde og Alder — desværre har Politiet anmodet mig om at tie stille med dette Signalement, derfor faar I det ikke.

Det mærkeligste ved det hele var imidlertid, at der op af Mandens Jakkelomme stak et Eksempel af »Klassekampen«, og nu gik det i Løb til den nærmeste Telefon, hvorfra jeg ringede til Opdagelsespolitiet. Herfra blev jeg imidlertid henvist til Politibetjenten i Bagsværd, og til denne fortræffelige Mand, kom jeg nu opfyldt af Iver efter at gaa paa Tyvejagt.

At han var glad for mit Besøg, vil jeg ikke paastaa, snarere var han arrig over at blive forstyrret i sit Arbejde med at skrive nogle ret ligegyldige Rapporter. Han var i hvert Fald ikke til at formaa til at gaa med op at se paa Hulen og kunde absolut ikke tænke sig den Mulighed at sætte Vagt paa Stationen, skam det 4 Gange tidligere har været Indbrud.

»Der kommer sgu saa mange rendende med løse Sigtebærs«, sagde han, og han skulde se paa Sagen imorgen.

»Bevares«, sagde jeg, »men saa kan det jo tænkes, Fyren er rendt med Pengenes«.

»Naa, saa galt gaar det nok ikke, jeg kan nu ikke i Aften, jeg skal til Bal i Herlev«.

»Ja, god Fornøjelse«, svarede jeg og gik til Stationen.

Der var man mere interesseret, man lovede at sjerne alle Værdisager fra Kontoret — det kunde jo tænkes, at

det var Jernbanetyven, jeg havde set. Formodningen slog til. Søndag Morgen var min første Gang selvfølgelig Jernbanestationen.

»De fik Ret«, raabte Stationsforstanderen, »han har været her, kom skal De se«.

Inde i Kontoret var alt rodet mellem hinanden. Brevbunder revet op, Billetkassen tømt for Byttepenge (9 Kr. og 5 Øre) og Pengeskabet var i en sørgelig Forfatning.

Med en Forretter (Jernsav), Mejsel og Stemmejern var det fuldstændig skræddet op. Tyven var en Fagmand, kunde man se, han var allerede kommet igennem det yderste Lag og Korkisolationen (til Ildebrande), han manglede kun en lille halv Times Arbejde, for at naa ind til det værdifulde Indhold: over 1000 Kr. i Kontanter og uersattelige Værdipapirer.

Men han maa være blevet forstyrret i sit Arbejde, han har i hvert Fald efterladt sig en Jernkølle, en Mejsel, en Skruetrækker og en Tolkkniv. De tre første Dele var stjalet fra Smeden i Bagsværd.

— — —

Jeg tilloft mig et stille Smil, tank jer, mens Betjenten sad og saa paa Dansen i Herlev Kro, kunde han have næppe Jernbanetyven.

Det var ogsaa med en vis Tilfredsstillelse, at jeg nu saa Lyngby Politiovertage Sagen, de gik nok anderledes frem og de kunne derfor for fuldstændig værdiløst, de lagtagelser jeg havde gjort, jeg blev i hvert Fald underkastet et langt Forhør, og man tog med Taknemmelighed imod mit Signalement af Fyren, og er for Øjeblikket paa Sporet.

Ja, og saa havde jeg endnu en lille Tilfredsstillelse, jeg kunde nemlig, som den eneste, meddele det Blad, hvortil jeg er Korrespondent, at der rimeligvis vilde blive forøvet et nyt Attentat paa Stationen; det er jo morsomt for en Journalist at se sine Spaadomme gaa i Opfyldelse, og allerede medens Bladet var i Færd med at blive trykt, skete Indbruddet.

Ja, dette er det hele, for mig har det været en lille munter Sommerferieadspredelse, samt en Paamindelse om, at man aldrig bør glemme den Tid, man var Spejder og gennem hele Livet drage Nytte af de Ting, man lærte den Gang.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er åbent fra 12-5½

Premien, 5 Kr., er denne Gang vundet af 5. Bytrop.

Divisionschefen for Sydjyske Division, Kaptajn G. Svendsen, har faaet Navneforandring til Hr. Kaptajn G. Spanding.

For jer haaber jeg, det har været en lille morsom Roverhistorie, der udmærker sig ved at være sand, jeg haaber i hvert Fald, den maa more jer. Spejdere lige saa meget, som den morede det Kor af glade Figspejdere fra Hellerup, som jeg mødte paa Hjemvejen fra Lyngby Politistation.

I kan tro, de kunde synge, de Figsbørn, og det med Fart og Humør, det er noget af den Slags, der sætter Humør i

en tidligere Spejder.

P.S. Det er sandt, jeg glemte en Ting, hvorfor fik det Eksempel af Bladet »Klassekamp« nogen Betydning. Jo, det blev fundet Lørdag d. 21. og var fra Fredag d. 20. — altsaa maa Ejeren have været i København om Fredagen, da »Klassekamp« ikke sælges i Bagsværd, Lyngby eller Omega.

Craa.

1. Nørrebro Tropa.

Søndag d. 25. August samledes Troppen paa Vognmandsmarken for Tropperaadet. Her fik Spejderne Programmet for næste Aar, hvorefter der marcheredes med Musik til Nørrebro Runddel.

De andre Søndage har været helliget Kartofflerne, som vi allerede er i Gang med at tage op. Resultatet tegner til at blive godt.

5. Bytrop.

Troppen laa i Nældelejr ved Bramsnævsgade sammen med Spejdere fra 4 andre københavnske Tropper. Der blev høstet ca. 800 kg tørre Nælde.

2 Patruljer har tilbagelagt 700 km paa Cykel i Jylland.

5 Patruljer har været paa Vandrejse fra Aarhus—Silkeborg—Skanderborg—Vejle.

8 Patruljer laa en Uge i Lejr i Gribsskov.

Skalskør Tropa.

Troppen er oprettet i Sommer, aflagde Rekrutprøve midt i Juli, Spejderlejet d. 11. August, under Højtidelighed,

Tropesfører Bonde repræsenterede Korpsset, Dagen efter demonstrerede Troppen sine Færdigheder for Tropesfører Bonde, der i sin Rapport udtalte, at han i sin lange Spejderliv sjældent havde følt sig grebet af en renere Spejderand og et kønnere Forhold mellem Fører og Dreng. Georg Petersen, cand. pharm. og Løjtnant, har i forbavsende kort Tid vundet Drengenes Hengivenhed.

Styrken er: 4 Patruljesførere, 4 Korpsraler og 16 Spejdere.

Nørrejske Division

Randers Tropa.

Under Troppassistent Markussens Ledelse sendte Troppen i Begyndelsen af Maanedens en Agitationspatrulje til Grenaa.

Natten mellem den 7. og 8. afholdtes Øvelse i Terrænet omkring Hamskøb ved Viborg Tropa. Men det skortede paa Præcision og klare Aftaler, saa Markøvelsen »røg i Lyset«; begge Tropper overnatte i Laden til Hamskøb Kro.

Løvrigt har Randers Tropa begyndt en stor Rekrutkampagne, bl.a. med en Opvisning og Aftenunderholdning, ved hvilken bl.a. de i Aarhus internerede engelske Soldater medvirkede.

Nykøbing Mors Tropa.

Troppens Arbejde i den forløbne Maaned karakteriseres ved flere week-end Lejre patruljevist, kombineret med Nældehøstning samt en større Terrænovelse med Thisted Tropa.

Koncertsanger Bay hargentagne Gang vist Troppen sin Interesse ved Invitationer til Koncert og Oplæsning.

Nykøbing Mors' Weekend Lejt.

Nu maa de da være mere?

I NÆLDELEJR

Naar Møven er mød, kan man sagtens være tilfreds!

Det var en Nat i Begyndelsen af August, den sidste Nat i Lejren. Himlen var oversaet med Stjerner, lige over Græsernes Toppe saas to af Planeterne. Drengene havde allerede sovet et Par Timer, og Nattestilleheden fremhævedes af de enkelte Lyde, der høstes: Vandet slikkede skvulpende de store Sten i Strandskanten. Nu og da høstes en Ugle eller en Skovdue.

Paa den aabne Plads i Lø af Skoven, mod Stranden, laa 8 Telte og i Midten Lejrbaalet, hvorved Vagten laa. Jeg var den ene Vagt, den anden var en 15aarig Patruljefører. Vi laa i vore Tæpper paa Ryggen og stirrede paa Stjerneskuddene, der jog henover Himlen som Raketter.

Af og til rejste en af os sig for at kaste Ved paa Baalet. Jeg tænkte paa, hvor godt det vilde være, hvis en Lærere havde været Spejderførere. Vel er jo nuomdags Lærere og Elever ikke fødte Fjender, men en Hundevagt i en dejlig Sommer

nat bringer Lærer og Elev (eller Fører og Spejder) nærmere sammen end et helt Aars Samvær i Skole.

Min Vagtkammerat var 15 Aar, jeg 24. Men det var, som om der ingen Aldersforskel var. Den Forskel, der ellers i det daglige Liv nødvendigvis maa gøre sig gældende i Interesser, Synspunkter og lign., fandtes ikke, vi var to Spejdere, fælles om Ansvar for Lejrens Tryghed, fælles om Baalet og hele Naturen. Og vi talte som to jævnaldrende.

Vi var 'enige om, at det havde været en »dundergo« Lejr, og at det var en Skam, der var mødt saa faa, da den jo havde staaet aaben for hele Københavnsdivision.

Det havde været en Arbejdslejr med 7 Timers strengt Arbejde. Kl. 6 1/2 blev vi purrede og gik i Vandet. Efter Græden stod for Trediedel af Stykken af Sted for at heste Nælde fra 8 1/2-12 1/2. Resten, der havde haft Vagt om Natten og nu havde Dagvagt, hentede Brænde,

provinianterede — der var én, der en Dag cyklede til Hvalsoe for at købe Kød i Holbæk og omvendt, og vendte tomhændet hjem — og lavede Mad, saa vi fik Middag Kl. 1 (eller skulde have haft, thi det kunde jo hænde Kartoflerne ikke var færdige eller Bøfverne ikke stegt, naar vi kom).

Fra Middag til Kl. 3 1/2 var der Hvil i Lejren, og saa rykkede Arbejdsholdet ud til Kl. 6 1/2. Efter Aftensmaaltidet (Klemmer med Marmelade og »Biere«) Frihed til Kl. 8 1/2, da Lejrens festligste Øjeblik oprandt: Lejrbaalet. Hr. Vedel kritiserede Dagens Arbejde, uddelte Ros og Dadel og gav os kort Besked om Situationen i Verdenskrigen og andet interessant — jeg glemmer aldrig den Jubel, Meddelelsen om Skoleferiens Forlængelse vakte —. Og saa sang vi — de gode gamle og mange nye Sange (takket være Spejdersangbogen!) og indimellem forlystede Hr. Vedel os af sit rige Forraad af morsomme

Sange. Efter at have sluttet af med en Fædrelandssang, tændte vi ind Kl. 10 1/2.

Vi var kun faa i Lejren, 6 fra 2. Frberg, 4 fra 4. V., 4 fra 4. Bytrop, 1 fra 1. Øbro og 15 fra 5. Bytrop, ialt 30; men vi, der var, blev godt rystede sammen.

Den første Dag drog vi paa Nældehest med Strompeskaffer og Handsker og Tøklæder om Hovedet; men da Handskerne blev ganske ødelagt, og Nælderne brændte igennem, gik vi næste Dag paa med de bare Næver; har man først brændt sig et Kvarters Tid, mærker man intet mere.

Det gik kun smaat med de Knive, Spejderne havde med — og det var den mest brogede Samling, lige fra en lille Perlemorskniiv til en stor Forskærkniv — og først da vi laante Leer, kom der Gang i det, »Amerikanere« var som skabt til at slaa med Le, hvor han drog frem, faldt Nælderne — i lange Slinger, for at bruge Etiks staaende Udtryk.

Tropsfører
Adjunkt
Klavs Vedel
tager sig
betænkeligt
til sit eget
Hoved ved
Synet af
Operationen

Nederst:
3 Billeder
fra
Lejrlivet ved
Bransnæs
Vig

De afnøjede Nælder blev spredt til Tørring, og næste Dag blev de samlede i Bundter og topskaarne; Bladene ribbedes med de bare Hænder, thi Nælderne brænder næsten ikke Andendagen efter at de er afnøjede. Saa blev de atter spredt til Tørring og vendt flere Gange de følgende Dage. Derpaa overtoges de af Nældeudvalgets stedlige Tilsynsmænd; vor heds Hr. Kolbe, kaldet »Nældemanden med Sundhedspiben« — han spiste og sov hos os under hele Lejren.

Hans — det hed min Vagtka-
merat — og jeg laa og gennemgik
Hovedbegivenhederne; Den herlige
Aften efter Lejrbaalet, da Hr. Vedel
samlede 11 af de ældste Spejdere,
og vi gik Tur langs Stranden, ud
paa Færgebroen, hvor vi saa Morild,
og fik kortlagt Mælkevejen af Hr.
Vedel; da vi alle siddende paa
Broen sang 7—8 Landes National-
sange, og paa Vejen hjem satte os
om det runde Bord i Krohaven
— Ridderne af det runde Bord —
og Hr. Vedel fortalte Historier —
i lange Slinger. Vi mindedes vore
mange Roture til Eriksholmssko-
vene med Hejrekolonierne, hvor
Torben ødslede med sit uopslide-
lige Humør og da Sten svømmede
tværs over Bransnæs Vig.

Lørdag—Søndag holdt vi week-
end, og Søndag var saameget mere
en Festsdag, som det var Oles Fæd-
selsdag og der den Dag gaves
»Herremiddags: Bøf og Pande-
kager — desværre i lange Stænger
— og senere Chocolade med Boller
— ogsaa i lang —. Her fik jeg et
velrettet Stød i Armen af Hans, der
ligesom vi andre ikke kunde holde
det Udtryk ud og ikke kunde lade
være med at bruge det.

Og vi mindedes Johansens »Her-
rekoffert« og Weekes Dronning-

(Fortsættes Side 21)

Wood-

Eftertryk

Det har regnet — koldt og vaadt
 Vejret tog imod dig.
 Bedste du dig skærmed blot.
 Gik — ja det forestod sig.
 Og naar først de ude var
 Under Sky og Himmel.
 Følte du, at volds du var
 En af Jordens Vindmølle.

craft

forbydes

Nu skal vi snart til at tage Karstofferne op. Toppene er allerede ved at visne. Markerne er bare, og Korsnet er forlængst i Hus eller Hæst. Rundt omkring staar Lokomobilerne og udspyer sort Røg, mens Tærskemaskinen dirrer og travle Hænder svinger Negene ned og tager Halmen fra. Ploven skærer den gule Stubmark op i lange sorte Flager, der skinner blankt af Væde, men endnu staar Græsset frodigt paa Markerne, og Roemarkerne venter.

I Haverne hænger Tomaterne i store grønne Klaser, der ikke kan blive røde, fordi det er for koldt, og som i Stedet for mere og mere plettes af Kartoffelsyngens brune Pletter. Vi kommer til at sylte dem grønne i Aar, hvis vi vil have nogen Fornøjelse af dem. Læg Mærke til, hvordan et saadant koldt Efteraar kan gøre Fortræd paa vore Kulturer af Tomater og Agurker, og lad os ikke ærgre os derover, men lære at regne med det, som vi dog ikke kan forandre, men maa tage som det kommer.

Ja, Sommeren er forbi med alle dens lagtagelser. Jeg har hørt mange af mine Drenge, og jeg kan da tænke mig, at I næsten alle har noget at fortælle og noget skrevet op i eders Dagbøger. Nu skal jeg fortælle jer, hvordan det gaar, naar jeg beder en af mine Klaser fortælle mig, hvad de har set. De faar Lov at fortælle, den ene efter den anden, og der er altid nogle, der kan. En fortæller, at hjemme i hans

Have kom der i Ferien et Pindsvin, og det satte de Mælk ud til, og saa kom det hver Aften. Det boede ikke hos ham, men hele fire Haver derfra. Saa en Aften kom det ikke mere, og Dagen efter kom der en lille Pindsvineunge, kun 12 Centimeter lang, og den havde korte Pigge, men de var ikke rigtig stive, den kom inde fra Huset, men siden saa han ikke mere til den, og saa taler vi om, hvordan det kan være; om muligvis den lille har været den eneste, der er bleven tilbage, og de andre er dræbt, eller om de muligvis alle tridser rundt i Haverne nu. En anden fortæller om en lille Spurveunge, som en af hans Kammerater i Ferien har taget ind og madet, fordi den ikke kunde flyve; og den blev rask og var saa tam, at han kunde gaa hen og tage den, naar den sad mellem de andre Spurve, og den kom flyvende hen til ham og satte sig paa hans Haand. En tredje siger, at han ingenting har set, og naar jeg saa giver mig til at pumpe ham om, hvor han har været? og hvordan der var? og spørger, om han da ikke har set det eller det, som jeg kan regne ud maa findes der, saa kommer der dog maaske noget frem, som han har glemt og nu kommer i Tanker om. En fjerde har været paa Fano, og han fortæller om Fyrre-Plantagen med Harer og Kaniner, hvor der er fuldt af Huller, som Kaninerne bor i, og hvor de kan ryge dem ud af den ene Aabning ved

at tænde Baal ved den anden, om Masser af Maagereder i Plantagen midt paa Fano, hvor de ofte ligger paa smaa Høje, og jeg kan af hans Beskrivelse faa ud, at det er Stormmaager. Han fortæller om de plettede Æg og om de dunede, plettede Unger. Han har set de sorte og hvide Strandskader med de lange røde Næb gaa nede ved Stranden og de store Strækninger ved Sønderho, der bliver tørre ved Ebbetid, hvor der er smaa Bølger i Sandet og fuldt af smaa orme-lignende Sandhobe, der falder sammen, naar man rører ved dem, og jeg fortæller ham, at dem har Sandormene lavet, og at Ormene selv er i et Rør nedenunder, der fører dybt ned i Sandet.

Der er altid mange, der ingenting har set. De har været hjemme og leget, og jeg kan slet ikke faa noget piller ud af dem. Men det gaar næsten altid saadan, at naar Turen er kommen igennem, saa sidder de med Hænderne i Vejret og vil saa gerne fortælle, og naar Timen er forbi, saa kommer de stummende hen til mig og har set baade det ene og det andet, som de bare havde glemt, men nu kommer de i Tanke om det. Der er ogsaa enkelte som, naar Turen kommer til dem, haler en lille Lommebog frem og ser i den, hver Gang de er færdige med at fortælle om en lagtagelse.

Javist — de — I og jeg — vi har naturligvis alle sammen set noget, men vi har ikke været lige gode

til at lægge Mærke til det, eller lige taalmødige til at give os Tid til at se det ordentligt og hitte ud af det eller lige interesserede i at huske det. Mange Ting glemmer vi, og saa er det nogen Tid efter, som om vi slet ikke havde set det. Allermindst ser vi af det, der lever og rører sig, flyver og kravler der, hvor vi leger og gaar næsten altid. Svalerne over Gaderne, Spurvene i Træerne og Solsorterne i Buskene er vi 'saa vant til, at vi slet ikke lægger Mærke til dem. Og det er dumt, for det er morsomt at kende alle disse Ting paa de Steder, hvor vi færdes. Og er man en Gang begyndt, har man stadig mere Fornøjelse af at lære dem bedre at kende. Se blot paa en af jeres Kammerater, naar han fortæller, hvad han har set; han er saa ivrig, og hans Øjne straalere — jeg kender det, kan I tro —, saa I ogsaa bliver helt ivrige og faar Lyst til at komme ud og se det samme.

Lad mig nu fortælle jer en af de Ting, jeg har hørt af mine Drengene paa Skolen. I en stor Have lige herinde ved Hellerup, der nu er lavet til offentlig Park — den hedder Øregaards Park — er der et lille Egem — maaske flere —. Det holder til i Nærheden af en Flæne, hvor mange af Drengene har set det sidde og spise; en har set det med den lange Hale ned ad Jorden, en anden med Halen op ad Ryggen og det sad paa Bagbenene og holdt paa sin Føde med Forpoterne; en saa det spise Nødder, som nogle Folk gav det, og en har selv fodret det. Saa sprang det hen over Jorden og klatrede op ad en Stamme ligesom en Kat og sprang fra Gren til Gren oppe i Træet. Ogsaa tidligere for et Aars Tid siden, før Haven blev Park, har nogle af Drengene set et lille Egem der, og

nu i Sommer har en Dreng set et Egem i et Træ lige uden for et Konditori midt i Hellerup. Han saa en Kusk pirre ved det med sin Pisk, saa det faldt ned paa Gaden, og saa sprang det tværs over Strandvejen over i hans egen Have, og nu holder det til inde i hans Nabos Have.

Der er slet ikke saa faa Egem her omkring København, der er f. Eks. en hel Del i Dyrehaven, og der er vist ogsaa Egem mange andre Steder, f. Eks. paa Fyn er der mange. Det kunde være mors-

somt, om I, der færdes saa meget ude i Skovene rundt omkring, kunde fortælle, hvor mange Steder der er Egem her i Danmark, for der er mange Steder, hvor det slet ikke er. Men de breder sig sikkert nok, for de trives godt, hvor der er Grantræer og Fyrretræer, og dem er der jo nu mange af, og der kommer stadigt flere eftersom Plantagerne breder sig. Det gaar nok Eget, ligesom det gaar Hjortene og Harerne. Lad os nu høre. —

K. Vedel.

IN MEMORIAM

En af vore ældste Spejdere har fundet Døden ved et Ulykkes tilfælde paa Fabrikken, hvor han arbejdede. Det skete under Ophejsning af en Bil, at et Sving glippede, og det andet snurrede med rasende Fart rundt og fuldstændig knuste hans Hoved. Begivenheden har ganske naturligt gjort et dybt Indtryk paa Folk i Almindelighed, og ganske særlig i Troppen, til hvis ældste Spejdere han hørte (17 Aar).

Intet var da rimeligere, end at hans Kammerater af Patruljen — hvoraf en var beskæftiget ved samme Elevator ved Ulykken — og af Troppen blev vist al mulig Deltaelse, idet de bar og fulgte ham til Kapellet paa Kirkegaarden. Ved hans Begravelse stillede den samlede Trop med florindhyllt Fane, samt en Patrulje fra hver af Afdelingerne i Sora og Glumsø for at overvære Sørgehøjtideligheden og

bære og følge ham til Graven. 6 Spejdere af hans Patrulje afgav Æresvagt om Kisten, ligesom 8 ældste Kammerater bar ham til Graven, hvor ellers hele Troppen med Fanen gjorde Honnør (Paradem.m.)

Under Jordpaakastelsen sænkedes Fanen over Graven. Efter Højtideligheden marcherede Troppen tilbage til Hovedkvarteret (Pax), hvor Fanen afleveredes.

Alt i alt var det en smuk Højtidelighed, som Spejderne deltog i med sin Anstand, og jeg tror, det hele har gjort et dybt Indtryk paa dem, ligesom det jo skarper Sammenholdsfølelsen i det hele.

Troppen sendte en Palmedekoration til hans Baare, Tropsraadet en smuk Krans.

Repræsentanter fra Tropsraadet var til Stede.

Tropsfører Gording,
Ringsted Trop.

ET STØRRE DANMARK.

PAPIRS-
INDUSTRIEN
I DANMARK

Papirs-Industrien er en af Danmarks ældste Industrier.

Lærerigt er det at iagttage dens Udvikling, fordi den er saa typisk for den almindelige, storindustrielle Udvikling, der har fundet Sted Verden over.

Hurtigt og altomvæltende industrialiseredes PapirHaandværket, og man havde endog i en Trustdannelse efter de bedste amerikanske Mønstre.

For Øjeblikket er saaledes den danske Papirindustri »samlet under en Hat« i »De forenede Papirfabrikere, der har bestaaet i næsten 30 Aar — med alle en Trusts Førtøin og Mønstre. Men herom senere.

Allerede Tycho Brahe havde i Aaret 1590 indrettet sig Papirfabrikation paa Hveen, men den første egentlige Papirmølle her i Landet anlagdes dog først nogle Aar senere paa Frederiksberg af Christen IV. Denne Fabrik er bleven bekendt, om ikke gennem andet, saa gennem Tildragelsen med det af Adelsmanden Rosenkranz udstedt falske Gældsbevis, som han havde udfærdiget paa Papir fra denne Mølle, hvis Vandmærke Gældsbeviset har, men uheldigvis dateret med en Tid, da denne Fabrik endnu slet ikke eksisterede.

Den ny Fabrikation kom dog ikke til at spille nogen særlig Rolle før i Slutningen af det 17. Aarhundrede, da den fik sin Foregangsmand i den fra Hannover indkaldte Johan Drewsen. Han overtog Ledelsen af Strødmøllen, der allerede var anlagt mellem 1635 og 1643 — og i de følgende 200 Aar blev den Drewsenske Slægt uadskilkelig knyttet til Papirindustriens Udvikling her i Landet.

I Løbet af det næste Aarhundrede (det 18. Aarhundrede) anlagdes flere mindre Papirfabrikker rundt i Landet — alle, som de andre af Tidens Industrier, knyttet til Udnyttelsen af Vandet som Drivkraft.

Fra Statens Side fulgtes Papirindustrien med stor Interesse, og under den merkantilistiske Politik, som den Gang var ved Røret, blev Udførselen af Klude forbudt for at sikre Papirfabrikkerne tilstrækkeligt Raamateriale — skønt de ikke engang kunde aftsage hele den Kludemængde, der fandtes i Landet.

I det 19. Aarhundrede foregik Udviklingen indenfor Papirindustrien — som overhovedet indenfor næsten alle Industrier — i store Spring.

Det var Opfindelsernes, Maskinernes, det tekniske Snilles Tidsalder, man gik ind i, og Udviklingen kunde foregaa i saa hastige Spring, at en nybygget Fabrik med moderne Maskiner kunde blive ubrugelig, inden den kom rigtig i Gang — og dens Maskiner ikke ret meget mere værd end gammelt Jern.

Naar Papirindustrien i mere end een Henseende kom et Hestehoved foran alle andre Industrier her i Landet, saa skyldes det i væsentlig Grad Johan Chr. Drewsen, en Efterkommer af den gamle Hannoveraner, som fra 1810 havde ledet Strødmøllen, der i Tidernes Løb stadig havde høvedet sig som den førende Papirfabrik.

Han var en energisk Reformator, der dristigt prøvede nye Fremgangsmaader og indførte mangfoldige Forbedringer. Ved denne enkelte Mands Initiativ og Fremsyn kom Papirindustrien allerede

da ind i den Opgangsperiode, som først en Menneskealder senere sporede i alle andre industrielle Forhold.

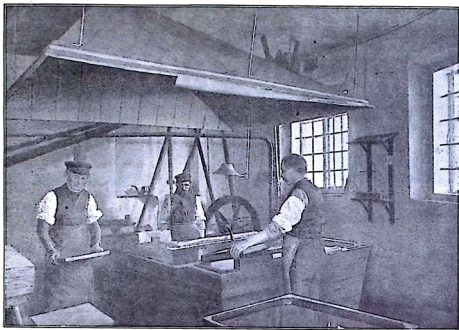
I 1820 skaffede han sin Fabrik en Dampmaskine — det var den fjerde Dampmaskine her i Landet, men den første af virkelig Betydning. Hermed var det afgørende Spring taget med Hensyn til Drivkraften.

Imidlertid fremstillede man stadig udelukkende det saakaldte Bøttepapir, der Ark for Ark tildannedes i en Form, saaledes som Tilfældet endnu er med de allerfineste Papirsorter, der stadig fremstilles i Bøtter. En almindelig Revolution fremkaldte det i Papirfabrikationen, da Drewsen 8 Aar efter at have indført Dampmaskinen skaffede den første Papirmaskine her til Landet (1828).

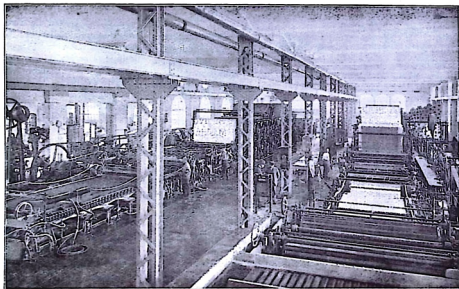
Dette Monstrum, der vakte den største Opsigt, forfærdigede Papir uden Ende efter samme Princip, som endnu den Dag i Dag gaar igen i de moderne Papirmaskiner. Det var endog den første Papirmaskine i hele Norden.

Den voksende Kultur, Frihedsbevælgelsen, de politiske Forholds Udvikling, Dagbladens og Læsningsens større Udbredelse, Handelsens og Industriens Udvikling i Almindelighed — alt dette kom selvfølgelig Papirfabrikationen til Gode.

De bestaaende Fabrikker udviklede sig stærkt. 1835 havde Strødmøllen hele 3 Dampmaskiner og fra 1827 til 1843 steg alene denne Fabriks Produktion på 15,000 Ris til 84,000 Ris pr. Aar. I 1830 fik ogsaa Ørholm Fabrik en Papirmaskine, og i 1847 fandtes 4 saadanne Maskiner her i Landet, to paa

Den gamle »Bøtte« paa Strandmøllen (Haandfabrikation af Papir).

Papirmaskiner paa Dalum Papirfabrik.

Strandmøllen en paa Ørholm og en paa den i 1844 af Michael Drewsen, en yngre Broder til Johan Ghr. Drewsen, anlagte store Papirfabrik ved Silkeborg. Iøvrigt fandtes i 1847 hele 20 Papirfabrikker, hvoraf de fleste ganske vist var smaa og betydningsløse og snart sygnede hen.

Springer vi frem i Tiden til 1872, ser vi, at der af de 20 Fabrikker fra 1847 kun eksisterer de 5, nemlig Strandmøllen, Silkeborg, Ørholm, Roskilde og Havreholm (ved Helsingør) — men der er opstaaet 4 nye, saa der findes ialt 9.

Statistikken viser, at kun to af dem havde indtil 5 Arbejdere, en mellem 5 og 10, tre derimod over 100 Arbejdere hver. Alleerede paa dette Tidspunkt synes der saaledes at være foregaaet en Koncentration i Papirindustrien, der da beskæftigede ialt ca. 650 Arbejdere.

I det følgende Tiaar fremkaldte de »gode Tiders« Anlæg af flere nye Millionforetagender, saaledes Naglemølle ved Næstved med en samlet Kapital af $1\frac{1}{2}$ Million, Dalum Papirfabrik ved Odense (Kapital 1,1 Million), Nørrebro's Papirfabrik og Ferslevs Papirfabrik.

I 1880 var den samlede danske Aarsproduktion af Papir steget til 14 Millioner Pund (Værdi 4 Millioner Kr.), i 1882 naaede Arbejderantallet ca. 800 og 1887 fandtes indt 10 Fabrikker.

Den ny Industri var bleven en Faktor, som man maatte regne med i Samfunds- husholdningen.

Den store Forøgelse i Fabrikernes Antal og i deres Produktionsevne skulde imidlertid snaet give sig Udslag en betydelig Overproduktion. Dertil kom en gennemgribende Forandring i Papirfabrikationens Teknik. Man havde hidtil som Raastof anvendt Klude med nogen Til sætning af Halm og Træmasse, som fremstilledes af mekanisk Vej (Udslibning). Men midt i 1870'erne fandt man paa at tilvirke Træmasse af kemisk Vej (Cellulose). Da man kunde bygge en Fabrik med det nye Princip som Grundlag for mindre end den halve Kapital, er det forstaaeligt, at de store Millionfabrikker, der kort forinden var anlagt med det gamle Princip som Grundlag, kom ind i en haard Krisepriode.

Mens Papirindustrien udadtil var nogenlunde tildels beskyttet, saa man indadtil Fabrikkerne opføre sig selv i den vildeste Konkurrence.

Under den store Finansmand *Tietgens* Ledelse skabtes da et Kartel mellem Fabrikkerne, d.v.s. et System af Aftaler, hvorved hver enkelt Fabriks Produktion og Priser blev fastsat. Allerede i 1884 gik dog Kartellet atter i Stykker, og Konkurrenten udartede nu til en sand Krig paa Kniven mellem de forskellige Fabrikker.

Engen kunde være tjent med de kaotiske Tilstande inden for Papirindustrien. Fabrikernes Udbytte var ringe, Arbejdslønnen altsaa ogsaa lav, ja selv Forbrugerne led under Konkurrenten. Ganske vist var Priserne lave, men Kapitalmangel hindrede Indførelse af nye Maskiner og Metoder, hvorfor Papirets Kvalitet blev forringet.

Det blev efterhaanden klart for alle, at den bestaaende Tilstand maatte ændres, om ikke den danske Papirindustri skulde gaa til Grunde.

Mangfoldige Planer var fremme, og endelig i det store Udstillingsaar 1888 tog de fastere Form. Under Ledelse af Gehejmetsraad *Gluckstadt* førtes Forhandlingerne mellem Papirindustriens ledende Mænd, og den 11. Januar 1889 blev der truffet den store og betydningsfulde Afgørelse, at samtlige danske Papirfabrikker med en enkelt Undtagelse (Ferslevs Fabrik) sammensluttes i et eneste Kæmpeforetagende — Aktieselskabet »De forenede Papirfabrikker«.

Papirtrusten begyndte sin Virksomhed den 1. Marts 1889. Overtagelsesprisen for alle Fabrikkerne med tilhørende Bygninger, Maskiner, Lagre, Raa- varer o. lign. androg ialt ca. 4,4 Millioner Kroner. Med den eneste tilbageværende selvstændige Fabrik (Ferslevs) havde man bestemte Aftaler, hvorefter denne skulde sælge hele den Del af sin Produktion, der ikke fandt Anvendelse ved »de Ferslevske Blades«, til det nye Selskab.

Trusten stod naturligvis som alle Truster meget stærkt — den havde jo enhver tænkelig Fordel paa sin Side. Overfor Udlandet var den tildels beskyttet, ifølge hele Situationen kunde den forlange Monopolpris af Forbrugerne, konkurrerende Foretagender var det vanskeligt at oprette, og da Selskabet var kapitalstærkt og behandlede hele Landets Papirproduktion, kunde der indføres alle de Forbedringer og Besparinger, den gennemførte Orden, den

planmæssige Ledelse, det mønsterværdige System i alt, som plejer at være et Resultat af saadan Stordrift og Overblik over en samlet Produktion.

Man nedlagde uheldigt beliggende Fabrikker — selv den gamle Strandmølle lod man falde, da hverken Havn eller Jernbane fandtes i Nærheden af den, man udvidede Virksomheden til andre med Papirindustrien beslægtede Fabrikationer (Cellulosefabrikker o.lign.), der anskaffedes nye, moderne Maskiner, Driften koncentreredes og moderniseredes o. s. v.

Utvivlsomt er Trustsystemet den fineste og mest fuldkomne Produktionsform, og al storindustriell Udvikling gaar i Retning af Trustdannelse. Trustvæsenets mørke Side er imidlertid den, at Forbrugerne er saa ganske prisgivet Trusten, der jo kan forlange Monopolpris, da der ingen Konkurrence er til at trykke Priserne. Derfor har Staten i mange Lande maattet gribe ind overfor Trusterne for at værne Forbrugerne. Flere Steder har man modvirket Trustdannelse, men i det Store og Hele med ringe Held — netop fordi Trusten beskytter den industrielle Udviklings Højdepunkt.

Der har i »De forenede Papirfabrikker« Levetid været præsteret et eneste alvorligt Konkurrenceforsøg, ved den i 1907 byggede *Ravnholm Papirfabrik*, men det mislykkedes ganske, og allerede 1908 solgtes Fabrikken til Trusten, hvorpaa Fabrikken øjeblikkelig blev nedlagt og dens Papirmaskine flyttet til Dalum Fabrikken.

Ved Selskabets Start i 1889 var Arbejderantallet ca. 750, i 1914 var det oppe paa 1100 og udgjorde altsaa en Stigning paa ca. 50 pCt. Den hertil svarende aarlige Arbejdsløn voksede derimod fra 340,000 Kr. til 1,200,000 Kr. — altsaa en Stigning paa næsten 400 pCt. Det synes af disse Tal at fremgaa, at i hvert Fald Papirindustriens Arbejdere utvivlsomt har nydt godt af den skete Sammenslutning og Konsolidering i Faget.

Mens Forbrugerne har tidt og ofte klaget over de høje Papirpriser og hævdet, at Papiraktierne giver et urimeligt stort Udbytte som Følge af en for kraftig Udnyttelse af det faktiske Monopol, Papirfabrikkerne har skabt sig.

T. Fr.

FOTOGRAFI-ALBUMMETS BROGEDE VERDEN

Noget af det allerbedste, som Spejderbevægelsen giver sine raske Dreng med ud i livet — næst efter den legemlige Sundhed og Styrke, Lysten til at tage fat og det glade Munnør — er den rige Skat af henrivende Minder fra Drengenearene, Minder fra det frie Naturliv i Sommerens store Lejre, fra de

naar man har nogle Fotografier til Støtte for Erindringerne.

Derfor: Saml paa Fotografier fra dit Lejrliv og dine Spejdeture, sæt dem i Album — og du vil have den dejligste Billedbog, som altid vil more dig og ætte og ætte skaffe dig Glæde, fordi den handler om dig selv og dit eget Liv.

matisere Fotograferingen i Lejre og under Udflygt. De burde sikre sig Fotografering af de bedste og mest mindeværdige Situationer, og enhver Spejder, des vilde have Lov, til at fotografere paa Turene, skulde sj. Fotografikate være pligtig at aflevere et Eksempplar af hvert Billede til det Fo-

mange prægtige Ture, fra mangen haard Dyst og mangen blid Idyl.

Tænk dig engang tilbage, saa ung du end er — tænk paa det, du har oplevet, mens du har været Spejder. Sæt dig i Mærkning hen i en stille Krog og gaa ad Erindringsens mange og bugtede Veje tilbage gennem alle Oplevelserne — se hvor det myldrer og myldrer i Tusindtal med Minder — nej, at du dog har oplevet saa meget paa saa kort en Tid! Tænk blot paa alle de Lejrbaal, du har ligget ved paa de forvaskeligste Steder i Landet og maake ude i Verden — og du vil have Stof nok til en hel Aften.

Men læg Mærke til, hvor stavede Minder kan blive paa Erindringsens Pulterkammer — se, hvor blot et enkelt Fotografi kan faa hele Oplevelsen til at staa klart og lyslevende!

Det er en saare god Ide at samle paa Fotografier.

Meget glæmmer man trods alt, og det man mindes, husker man tydeligere,

Saml sammen alle de Fotografier, du har liggende rundt omkring i Skuffer og Skabe til det ingen Glæde, faa dine fotografierende Kammerater til at skaffe dig nogle flere — og læg med dem Grunden til en Fotografisamling.

Skaf dig et godt, solidt Album — du kan, om saa skal være, godt lave dig et selv af nogle store Ark svært Papiir — og klister saa Billeder ind i den rigtige Rækkefølge og i samherende Grupper.

Ved Billedets Opklitning bør ikke anvendes mere Lim end højst nødvendigt af Hensyn til mulig senere Overflytning eller Omgruppering. Ved hvert Billede skal helst staa den Dato, da det er taget, og meget morskam kan man gøre Billedbogen ved nedenunder hvert Billede at notere en kort, træffende vittig Bemærkning.

Billeder fra samme Lejr eller Udflygt anbringes sammen i Gruppe og denne betegnes med en fed Overskrift.

Trops og Fælleslejrere burde syste-

tografi-Album, som enhver Trop og Patrulje burde have.

Troppens fotografierende Spejdere skulde udstille et Eksempplar af hvert af sine Fotografier opklidret paa et stort Ark svært Papiir — i Troplokalet og være pligtig til at levere Billeder til Spejderne for en nærmere af Troppens fastsat Pris, der dækker hans Udgifter ved Fotograferingen og giver ham en lille rimelig Fortjeneste som Løn for sin Ulejlighed.

Hosstaende Billede er en Side fra Redaktør Ove Holms Fotografi-Album. Billederne er taget paa Hellerup Divisionens mindeværdige og meget eventyrlige store Sommerur i det nordlige Lapland i 1916.

I. Fr.

Wild West Opgave.

Lige ved Turneringspladsen laa en ganske pragtfuld Mose med Masser af smaa Pilebuskadsler og her foregik Dramaet.

En Spejder, hvis Far havde sin Gaard lige i Nærheden var ved at gaa sig en Tur i Marken. Der havde i den senere Tid været Krybskytter paa Spil der paa Jorderne, og Manden paa Gaarden, Spejdersens Far, var svært ked af det.

»Skulde du nogensinde, naar du færdes ude, høre et Skud«, havde han sagt til sin Søn, »saa list dig saa tæt du kan uden at blive set af Tyven. Læg nøje Mærke til hvordan han ser ud og se saa at faa fat i mig saa hurtigt du kan«.

Og saa kom Spejderne frem en efter en. De blev stillet op med Front mod Mosen, og det blev sagt til dem, at naar de hørte Skuddet havde en lige 10 Minutter til at løse Opgaven i og være tilbage med Melding.

Der blev vinket med et Flag, og saa lød der et Skud nede i Mosen, og man saa Bøsseløbet, der glimtede i Solen og Røgen, der trak væk. Det angav Stedet og efter det løb Spejderne.

Spejderne var ikke nær saa flinke til skjult at bevæge sig fra Busk til Busk som man skulde have troet om dem. Nogle af dem dumpe lige ned i Hovedet paa Krybskytten, og det var fordi, de ikke af og til stoppede op og saa sig for inden de gik videre — (Iagttagelses-Øvelsen om igen) — og Signalet. Du godeste — ja, hvis jeg havde været Faderen, vilde jeg da havde vredet mine Hænder af Fortvivlelse. Der var bogstavelig talt ikke den Mand i hele Byen det ikke kunde have passet paa — de forstod slet ikke at faa fat i det, der var det karakteristiske ved denne Mands Udseende.

Fri Opvinnings-Øvelser.

Bøge viste en Brandøvelse. De reddede Drengene ud af Røg, anlagde Forbindinger, lavede Baarer og slukede samtidig Ilden ved en Vandbæreri linie af Spejdere.

»Klein, for Søren, du er jo nedst i Rækken —«, hørte man en af deres Patruljeførere, og man fik rigtig Lejlighed til at se hvilken Liv og Fart der var over »Drengene fra Havet« og hvor udmærket deres Patruljeførere forstod at faa sat Gang i deres Folk og faa dem til at arbejde i Tritt med sig.

Og Saks-købing gav i et glimrende Tempo en yderst fornøjelig lille Opvisning i Jeu de coccards — i en Variation som ikke er set noget andet Sted før.

De tog en Dreng ud og stillede ham op midt paa Opvinningsbanen, og Drengen skulde gøre alt hvad han kunde for at beholde sin Hat saa længe som muligt.

Hele Resten af Troppen tog Opstilling for Enden af Pladsen som om de skulde starte til et 100 m Løb og i samme Øjeblik Førens Fløjte lød, for de frem over Pladsen for at faa fat i Drengens Hat. Og Drengen løb og løb og bukkede og snoede sig mellem dem til han blev overmandet og maatte aflevere Hatten. Vi saa et Par Stykker, der var vældig fiks og adrætte og en beholdt Hatten paa i 21 Sekunder — og vi saa Adolf, en lille Mand, der havde en Hat, som gik ham helt ned om Ørerne, (det var faktisk Hat det meste af Manden) og det var derfor ikke saa underligt, at han meget hurtigt maatte af med den.

Det blev 1. Maribo, der gik ud af Turneringen som Sejrhærrer, men tæt efter den fulgte Saks-købing og Bøge. Af disse 3 Troppe vil Troppene i Nykøbing, Nysted, Stubbekøbing og Branderslev kun-

ne lære en hel Masse, de er trods alt et langt, langt Stykke foran de andre, og de er meget langt fra at høre til Korpsets dårligste Troppe. Se jer vel for I andre. I har faaet en ny Division at konkurrere med, en Division der vil frem — en skønne Dag bliver det jer, der maa lære noget af den, og bliver den ved som den har begyndt vil denne Dag ikke være fjern.

Jeg siger som den gamle Ulv i Junglen.

Se eder vel for — oh, Ulve!

Sangbog

Spejderkorpset har som bekendt udgivet en Sangbog. Der påstænkes udgivet et Tillæg, indeholdende morsomme Sange som »Jim og jeg«, »Den oldenborgske Kongerække«, »Tutti o. lign.

For at faa netop de Sange optaget, som Spejdere gerne synger, opfordres herved alle Spejdere til at indsende Forslag og for mindre kendte Sanges vedkommende Afskrift, som kan sendes til undertegnede.

Udpræget lokale og tidsprægede Sange samt Revusange er ude af Betragtning.

Paa Redaktionen Vegne

Aage Jørgensen,
Rysgade 6, 2. Sal - København N.

(Fortsat fra Side 14).

Krakes-Uldtrøje; og den Dag, da Jørgen hamstrede Hagesmække i Sonnerup og Svend Patruljefører lancerede en ny Ret: haardkogte Kartofler. — Hans var blot tavs og sov lidt efter; da vi havde ligget noget længere end vi skulde, vækkede jeg ham, og vi krøb til Køjs, da Afslussningen kom.

— Da nogle af Deltagerne senere mødtes i Tibirke, var den almindelige Mening om Lejren, at »den var an, den!« og vi sendte Amerikaner og de andre Hilsener i lang —

Jørgen.

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER

AF E. LE BRETON-MARTIN

Han fik trukket Tabletterne frem; og af nogle Græstærk lavede de et lildstet og satte flere Kogekar over, saa de baade kunde lave Suppe og spejle Æg. Et kongeligt Maaltid holdt de.

Det var blevet mørkt, inden de var færdige, og til deres store Glæde holdt Regnen op, men kaldt var det, og de var henrykte over deres Løvhytte.

»Jeg raader til at gaa tidlig til Køjs,« sagde Bob, »saa vi kan være tidlige oppe i Morgen og rydde Lejren og komme af Sted. Vi maa se at tjene til Middagen i Morgen, for Resten af vore Beholdning gaar med til Frokosten. Bare vi nu ikke møder flere af samme Slags som ham henne i Gaarden!«

»Vi maa have Vagtposter ude,« sagde David, »og ingen Ekspeditioner efter Piksi, hører du Amos. Du maa endelig vække os, hvis du hører noget mistænkeligt. Det gælder selvfølgelig os alle sammen.«

»Ja, jeg skal nok bare mig for at være saa tosset 'denne Gang,« svarede Amos. Og vi behøver vist heller ikke at være bange for Piksi. Men lad os gøre, som Bob siger, og snart komme til Ro.«

»Lad os først faa samlet Brændsel til hele Natten, saa behøver vi ikke at tænde op igen til Teen i Morgen tidlig,« foreslog David. »Saa er her ogsaa lidt hyggeligere, selv om det kun er Gløder.«

Der var Masser af Brænde i Skoven, hvorfra de snart fik samlet en stor Dyrge.

»Harry kan tage første Vagt,« sagde

David; »saa Amos og Bob og jeg selv og Maurits og Gerald den sidste. Vi maa rydde Lejren Klokken seks. Synes I ikke, det har været en god Dag?«

»Udmærket!«

Og dermed gik de til Ro.

KAPITEL XXVII.

Giv Agt!

Natten var meget mørk, og skönt det var holdt op at regne, dækkede tunge Skyer Maanen, og Vinden ruskede i Træerne, som knagede og svajede.

Men Drengene sov fast, og surmulede ikke, naar deres Vagttur kom. Harry vækkede Amos, som gjorde, hvad han skulde, passede Baalet og vækkede Bob.

Bob var meget søvnig. Men han skulde nok gøre sin Pligt. »Jeg gaar frem og tilbage, saa falder jeg ikke i Søvn,« sagde han til sig selv.

Nede i Hulningen kunde Bob ikke mærke meget til den skarpe Sydvestvind, men da han kom ud paa saabent Land, bed den ham i Ansigtet. »Hallej, hvad er det!« mumlede han. »Jeg kan lugte Reg, der kommer fra en anden Kant end fra vort Baal. Og Reg af Brænde endda! Hvad skal det betyde?«

Nu var han ikke det mindste søvnig. Og desuden mente Bob, at det var paa Tide, at han ogsaa udmærkede sig. Han havde ganske vist hjulpet David med at fange Tugthusfangen. Men han maatte engang gøre noget paa egen Haand.

Han stiftede gennem Mørket i den Retning, hvor Røgen kom fra, og pludselig bankede han Hjerte hurtigere. Var

der virkelig et Lyssker inde mellem Træerne, et Skær, der flakkede højt op nu og da og undertiden døde bort.

Han stod dødstille, hans Øjne borede sig gennem Mørket, og han indandede Lugten.

»Der er skam lild!« sagde han; »det maa jeg se nøjere paa!«

Men pludselig kom han i Tanker om, at han nu var ved at begaa den samme Fejl, som Amos havde gjort, og han tænkte paa, at han var paa Vagt og ikke maatte forlade sin Post.

»Jeg maa vække David,« mumlede han og listede sig tilbage til Hytten.

David laa yderst, og han rejste sig straks op, da Bob rørte ved ham.

»Hvad er det?« hviskede han.

»Kom udenfor, David!« mumlede Bob.

Og et Øjeblik efter stod de to Dreng, hvor Bob først havde opdaget Lugten og Røgen og set Lysskeret mellem Træerne.

»Ja, der er lild,« mumlede David.

»Det kan være Zigejære; men vi maa hellere finde ud af, hvad det er. Selv om det ikke er noget af Betydning, er den Slags maa naturligvis Overraskelser altid meget nyttige og fornøjelig. Det er i hvert Fald noget af det, Spejdere skal være beredt paa. Du kan blive her, mens jeg vækker de andre.«

Et Par Minutter efter stod hele Patruljen uden for Hytten, og David forklarede dem Sagen.

»Her nu,« sagde han; »Amos og Piksi bliver her og passe paa Lejren, mens Harry og Maurits krybder skjult

til venstre uden om Skoven, jeg selv kryber midt igennem, og Bob og Gerald kryber rundt om den paa den anden Side. Nej, jeg maa hellere holde mig langs med Gærdet dér, og saa snart I har set, hvem det er, maa I krybe tilbage og give mig Melding. Og husk endelig, at I paa ingen Maade maa lade jer se.»

Spændte og ivrige krøb Spejderen bort, og da det blev Maurits og Harry, der skulde gøre den betydningsfulde Opgave, følger vi dem.

Langs den Del af Skoven, som det var blevet beordret dem at undersøge, løb en Græft, og ved at krybe yderst forsigtigt kom de endelig til et Gærde, der førte ind igennem selve Skoven. Paa det Sted kunde de ikke blot lugte Baalet inde i Skoven, men de kunde ogsaa se fire mørke Skikkelser, der sad om det.

»De ryger,« hviskede Harry; »kan du ikke lugte deres Shagtabok?« Og det er ikke Zigejnerne. De har jo ingen Vogn med. Det er ellers et udsat Sted at tænde Baa! paa; de maa stole meget sikkert, paa vi de ikke bliver opdagede.»

Forsigtigt som et Par Indianere smøg de sig frem og kom omsider saa nær til Baalet, at de tydeligt kunde høre Mændenes Samtale og se, hvor hurtig de var klædt, og hvor skumle de saa ud.

Og der er Samtalen, de hørte:

Første Belle: »Den gamle sover om en Times Tid, og I skal ikke være bange for, at Hunden skal kukke. Den har jeg sørget for. De tre Heste er i den yderste Stald, det er tre maa Svende — og kan vi bare klare ud, skal vi hurtigt gaa dem væk. Lad mig bare klare de Grejer. Vi kommer lige tidligt nok til Hestemarkedet, og hvis vi skal have noget for dem, og det skal vi, kan I stole paa, saa sælger vi dem da ikke under tre Hundrede Kroner Stykke, vel Kammerater?»

»Det bliver rigtig noget for ham den gamle Gnier henne i Gaarden,« sagde den anden Vagabond. »Han er saa nærig og ondskabfuld som en Abekat! I det samme kom Harry til at træde paa en tør Kvist, som knirkede og knagede højt.

»Hvad var det?« udbrød den tredje Belle og sprang op.

Drengene stod stive baa en Busk med bankende Hjerter. Hvis de blev

opdagede af disse fire nederdrægtige Slynker, var der ingen Medlidenhed at vente. Men den fjerde sagde: »Skoven er stopfuld af Kaniner, sæt du dig bare rolig ned. Vi maa for Resten snart af Sted.»

Spejderen havde nu hørt nok, og et Øjeblik efter smøg de sig tilbage, stadig meget forsigtigt, indtil de igen stod hos David.

Bob og Gerald var allerede kommet, fordi de hurtigt havde indset, at der ikke var noget at gøre paa deres Kant.

»Hvad har I opdaget?« hviskede David.

Harry meddelte, hvad de havde set og hørt. Og førend han havde sluttet, var David med paa Sagerne.

»Det var en værre een, den!« hviskede han; »Hestetyve! Det er nok den samme Bande, som Fader fortalte mig om forleden Dag. De har gjort hele Egnen usikker; de maler og klipper de Heste, de stjæler, og de har en Gang solgt en Hest til den samme Mand, som de havde stjålet den fra en Maa ned tidligere.»

»Og det er ikke svært at forstå, hvem den gamle Gnier er,« afbrød Bob. »Det er sikkert han, som ikke vilde lade os sove i sin Lade. Nu kunde han have rigtig godt af, hvis vi lod dem bugge hans Heste. Næ, det mener jeg nu ikke. Vi maa advare ham.»

»Og blive trakterede med Bly fra hans gamle Jagtbøsse!« sagde Amos, som var kommet til. »Det gaar os galt lige meget, hvad vi gør.»

»Lad os nu ikke staa her og maabe,« afbrød David; »Ryd Baalet og saa til Gaarden. Naar vi først kommer derhen, faar vi nok udfundet en Maade at vække Manden paa, saa han ikke skyder paa os. Nu! Fart paa, Dreng. Ud med liden, og saa lader vi Lejren passe sig selv.»

»Jeg kan give Fiksl Kommandoen over den,« sagde Amos. »Hvis jeg siger, den skal blive her, saa bliver den, og saa vilde jeg nødig være den fremmede der vovede sig herind.»

Da de var kommet til Gaarden, holdt de Krigsraad igen.

»Nu kan I jo høre, om I har en bedre Ide end min,« hviskede David. »I maa sprede jer og gemme jer. Naar I hører tre korte Fløj, maa I skynde jer hen til mig. Tror I, I kan finde Skjuleste-

»Ja,« svarede Bob paa de andres Vegne. »Men hvad gør du, David?»

»Ja, jeg spiller Indbrudstyv,« svarede David. »Jeg gaar ud fra, at Bonden sover i det Værelse, han stod i. Det kan ikke være svært at klare op og krybe gennem Vinduet; og han sover sikkert som en Sten. Jeg vækker ham og forklarer ham straks Sagen; og han hører vel nok paa Fornuft. Hvis ikke, giver jeg et langt Stød i Fløjten, og det betyder, at I selv maa se at redde Hestene. Hvis I gør Støj, flygter Tyvene. Men det er jo bedst at nappe dem.»

De andre svarede ikke, og det var ikke saa mærkeligt, for de var alle meget lystne efter at være i David Sted paa den mest udsatte Post. Men David forstod dem og sagde: »Her nu, Dreng, jeg er nu engang blevet Patrujlefører, og saa maa jeg ogsaa være den, der vækker Manden. Jeg véd godt, hvad I tænker, men synes I alligevel ikke, det er rigtigst saadan?»

»Jo-o,« svarede Amos; »men —

»Nu ingen men'er,« afbrød David. »Efter et Sekund er dyrt. Spred jer nu og lyt!»

Han forsvandt, og de andre gemte sig, hvor de kunde.

David listede sig gennem den lille Have op til Hoveddøren. Her stod han lidt og lyttede og smilede fornøjet. En suad Snorke lød ud gennem det aabentaende Vindue ovenfor. Hans Slutning var altsaa rigtig. Bonden sov i det Værelse.

Tremmesvækket uden om Døren var solgt nok til at bære ham, og behændig som en Kat naaede han op foran Vinduet.

Det øverste Vindue var aabent; David havde jo nok ønsket, at det havde været det nederste; men her gjaldt det blot om at handle. Han svang sig op, og med en Foræmelse som en Kever stak han Benene igennem og krøb ind Værelset. Og hele Tiden kunde han høre den dybe Snorke.

David var maaske en lille Smule nervøs. Han tænkte i hvert Fald hele Tiden, at nu smøg Tyvene sig af Sted og kunde komme hvert Øjeblik. Derfor mente han, at det mest kom an paa Hurtighed, og uden at se sig for sprang han — lige ned i en Balje Vand; og dumpede ned i Værelset med en Larm, der vilde have vækket mere end en Bonde.

»Rør dem ikke, hvem De saa er —, eller jeg skyder. Jeg har Bøssen her, og den er ladte! Den Tilfælde fik David, da han drivvasd rejste sig op.

KAPITEL XXVIII

Fare paa Færde.

Straks efter blev der strøget en Tændstik, og David stred ind i Løbet af en gammel Forlader. Bonden, som holdt den, sad i Sengen og saa vildt paa den uventede Gæst.

»Skyd ikke,« sagde David rolig. »Jeg er ikke kommet for at stjæle, med for at advare Dem. Deres Heste er i Fare. Der er nogle Mænd, som vil stjæle dem i Nat.«

»Det er en god Historie,« brummede Bonden. »Du er jo den Dreng, som var her sammen med de andre smaa Slyngrer, ja, jeg vidste jo nok, af hvad Slags I var.«

»De tager fejl,« afbød David ham. »Men der er ingen Tid at spilde. Skum endelig det Lyset, hvis Tyvene ser det bliver de forskrækkede —« Bonden havde tændt et Lys ved Siden af Sengen — »og de flygter. Hvis de ikke tror mig, gaa saa ned til Deres Hund. Den er gjort tavs, saa vidt jeg véd. Mine Kammerater gemmer sig udenfor, de hjælper ogsaa med til at fange Tyvene. De har vist to Karle i Huset. Væk dem og lad os gaa ned. De maa endelig tro mig.«

Bonden var slet ikke saa dum. Han indsa godt, at Drengen ikke havde den mindste Udsigt til at opnaa noget, hvis det kun var Narrestreger. Han slukkede derfor Lyset, trak i Trøjen og sagde: »Nu vækker jeg først mine to Karle, og saa gaar vi ned til Gaardhunden.«

Ligesom han talte, lød der udenfor et Oderskrig, som pludselig døde bort.

»Hvad var det?« sagde Bonden og lyttede.

»Patruljeskriget,« svarede David spændt. »Og han som raabte det maa være i Fare. Jeg maa se, hvad der er paa Færde.«

Han styrtede ud og ned ad Trappen og kom ned i Køkkenet. Der var en Dør, stænget og laaset, men David aabnede den og kom ud i Haven foran Huset.

Da hørte han igen Patruljeskriget, og

Lyden lod til at komme fra Staldene. Han stormede i den Retning, og paa mindre end et halvt Minut var han paa den anden Side af det Led, der førte fra Gaarden ud til Markerne, og han saa paa Skikkelserne, der lob omkring, at Resten af Patruljen allerede var her.

»Hvad er det,« raabte han. »Hvem gav Patruljeskriget?«

»Maurits,« svarede Bob der knælede ned over en Skikkelse, der laa udstrakt paa Jorden. »Han er bevidstløs. Han havde gemt sig ved Porten, men Tyvene maa have overrasket ham. Jeg laa ved Huset, og vi var alle gamle, men de kom, inden vi ventede dem.«

Nu kom Bonden sammen med to søvnigt udseende Karle, som havde trukket i Bukserne.

»Hvad er der i Vejen?« raabte Bonden, og da han fik Øje paa David, sagde han:

»Jo, du havde Ret med Hunden, den var forgiven, men ikke helt død. Hvad er der her?«

»Tyvene har slaaet en af vore forærvet,« forklarede David, »og de er desværre stukket af.« Han vendte sig til Amos. »Vil du og Harry se at finde deres Spor. Det kan være, vi kan faa noget at vide paa den Maade. Faa Vand. Gerald, vi maa have Maurits bragt til sig selv igen.«

I det samme slog den suarede Dreng Øjnene op.

»Jeg klarer mig nok,« sagde han temmelig svagt. »Jo, det var Tyvene. Jeg er en nydelig Spejder! Jeg skammer mig ved at sige dig, David, hvorledes de fik fat i mig. Den ene slog efter mig med en Kæp, og saa løb de.«

»Du har altsaa set dem?« spurgte Bonden ivrigt.

»Nu skal I høre, hvordan det gik til,« svarede Maurits. »Jeg laa sammenkrøben i en Fordybning ved Porten, da jeg hørte dem komme. Jeg vilde blive liggende, til de var kommet forbi — de gik øjensynlig over mod Staldene — og saa krybe frem og slaa Allarm. Og saa — nos jeg! Jeg kunde ikke forhindre det, det kom, uden at jeg anede det. Naturligvis kom de mod mig. Jeg sprang op, gav Patruljeskriget og saa — ja, de slog mig til Jorden. Aldrig skal jeg tilgive mig selv, at jeg har været saadan en Tosse.«

»Naa, gjort Gerning staar ikke til at

andre,« svarede David og prøvede at være munter.

»Kan du beskrive, hvordan de saa ud?« spurgte Bonden.

Naurits rystede paa Hovedet. »Det var alfor mørkt, og jeg laa sammenkrøben. Vi saa, at den ene havde sort Skæg, da de sad om Baalet i Skoven. Men vi kunde ikke komme nær nok til at at skelne dem bestemt.«

Harry kom i fuld Fart tilbage med Amos, med en Lygte, som en af Karlene havde bragt.

»Jeg tror den ene Mand er halt og kejtbaandet,« sagde Amos rolig. »Kender De en saadan Mand?« spurgte han Bonden.

»Ja, har du set ham. Lad os saa løbe efter dem!«

»Nej, jeg har ikke set ham, men kom med mig og se, hvad jeg har fundet.«

Han førte Bonden, fulgt af alle de andre, ud paa Marken, som var blød og leret. Han holdt Lygten tæt ned mod Jorden og sagde: »Se her paa kendte jeg den ene af dem. Se blot selv.«

Bonden bøjede sig ned og undersøgte Jorden omhyggeligt.

»Jeg kan se nogle Fodspor, men det er ogsaa det eneste,« svarede han.

»Godt!« svarede Amos med Opdagertilheden, »men se saa paa disse Spor. De er af en Mand, som træder meget haardt paa venstre Fod, mens den højre kun lige rører Jorden. Og hvis De ser nøjere til, vil De i Nærheden af det venstre Spor se et Mærke i Jorden, der maa være lavet af en Stok. Men hvis han nu ikke var kejtbaandet, vilde han gaa med Stokken i højre Haand, fordi han er halt paa højre Fod. Tror du ikke det passer, David?«

»Jo, det kalder man Sporing, ikke sandt Drengel! Hvad mener I om det?«

»At Amos har Ret,« svarede de samtidig, og Bonden kunde ikke holde sin Forbavnelse tilbage. »Nu har jeg aldrig set saa galt,« sagde han forbløffet. »Det ligner næsten Trolderi. For jeg kender en Fyr, som er halt og kejtbaandet, og ham kan man tro alt muligt om. Men jeg havde dog aldrig troet om ham, at han ligefrem var en Tyv. Han bor for Resten ikke længere borte, end at vi kan gaa hen og se, om han er hjemme. Han hedder Halte-Hans — det kalder vi ham — og han

kommer altid i Kirken og til Bønne-møder.»

»For et Par Timer siden skældte De os ud for det værste,« sagde David, »nu synes jeg. De skulde lade os vise, om vi er de Landstryger, som De mente? Lad os gaa hen og kigge efter Halte-Hans? Hvis vi tager fejl, ja, saa tager vi Fejl. Men hvis vi har Ret —

»Saa maa han for Retten,« afbrød Bonden ham. »Ja, jeg maa jo indrømme,« fortsatte han, »at jeg var noget bliser imod jer. Jeg har aldrig kunnet lide Drengene, maaske fordi jeg ikke har haft nogen selv, og saa synes jeg, at de altid laver Narrestreger og er til Ulejlighed. Men saadan er I jo aabenbart ikke. — — Der er ikke mere end en god Fjerdings Vej til Halte-Hans' Hus. To af jer kan blive og passe paa Gaarden, mens jeg og Bill og Tom og de andre gaar hen og ser, om han er hjemme.«

»Javel,« svarede David. »Kald paa Piki, Amos, og bliv her sammen med Maurits. Tyvene kommer sikkert ikke igen.«

»Er det ikke bedst, at jeg gaar helt derover og henter Piki?« svarede Amos. »Hvis jeg fløjter eller kalder højt, kan Tyvene høre det og være paa deres Post.«

David nikkede. »Vi venter paa dig her; giv Raabet og du trænger til Hjælp,« sagde han.

Amos forsvandt, og det varede ikke fem Minutter, inden han var tilbage med Piki i Hælene. Imens havde Bonden faaet at vide, hvorledes de havde slaaset Lejr og opdaget Tyvene.

»Det var knægt gjort, maa jeg sige!« sagde han. »Raskt gjort. Nu efter dem.«

KAPITEL XXIX

Fælden.

Halte-Hans' Hus laa i en Mulning midt ude paa det aabne Land. Han var selv Bissekammer og godt kendt paa Egnen.

»Det gælder om at gaa forsigtig,« sagde David. »For han er vist ikke alene hjemme i Aften.« Han vendte sig mod de tre Spejdere, som skulde med ham og Karlene. »Vi holder os tæt sammen og siger ikke et Ord, men holder Øjne og Øren aaben,« sagde han. Til Bonden sagde han: »Var det ikke bedst, om De tog Deres Bøsse

med, hvis vi skulde møde hele Banden?»

»Løb op til Gaarden, Bill,« sagde han, »og hent min gamle Forlader og Bagladeren ogsaa. Den kan du tage, men brug den ikke, uden du bliver tvunget til det.«

Da Manden var kommet tilbage, bevægede Skaren sig af Sted paa den nye Ekspedition.

»Der er een Ting, jeg ikke rigtig kan forstaa,« sagde David til Bonden, som gik i Spidsen: »Hvorfor mødes Halte-Hans, hvis det nu har været ham, ikke med sine Kammerater i sit eget Hus, men ude i Skoven?»

»Jo, det er meget naturligt,« svarede Bonden. »Hans er godt kendt, og det kunde jo ske, at han fik Besøg en Aften, men hvis saa hans Kammerater er saaban nogle Banditter, vil han selvfølgelig ikke risikere at blive set sammen med dem. Nu, da Folk er i Seng, kan han jo bedre gøre det. Saadan tror jeg i det mindste, det forholder sig. Og den Skov har ogsaa et daarligt Ry paa sig.«

»Ja, nu er jeg med!« sagde David, og tav fra nu af; for Lyden høres langt om Natten, og hvis Amos havde Ret med Hensyn til Sporene, var det meget sandsynligt, at de forskrækkede Skurke var flygtet til Halte-Hans' Hus.

Det var bølgeomærket, og de havde gaaet temmelig længe uden at se noget Hus, da Bonden fra en Bakke pegede fremad mod en mørk Klump.

»Der er Hans' Hus,« mumlede han.

»En Fjerdingsvej længere fremme er Landsbyen, hvor han gaar i Kirke. Han er en stor Hykler, hvis det virkelig er ham, der var med henne ved Gaarden.«

For Foden af Bakken førte en smal Vej hen til Huset. Davids Hjerter bankede voldsomt. Han kunde se et flak kende Lys gennem Træerne, det stod uden for Huset. Bonden havde ogsaa set Lyset og hviskede:

»Hans er ikke i Seng.«

»Nu skal jeg krybe frem og snuse lidt. Jeg kommer tilbage og siger Besked, hvis vi er paa galt Spot,« mumlede David.

»Javel, vi bliver her,« hviskede Bonden. David tog et rask Tag om sin Stav og krøb forsigtigt frem.

Halvtreds Alen længere fremme kom han til en Havelange, som stod paa

Klem. Den skubbede han op og befandt sig nu i en lille Have. Lige foran ham laa det lille Hus med Lys i et af de nederste Vinduer.

Der var trukket et hvidt Tærklæde for, men intet Rullegardin, og naar David stod paa Taaspidserne, kunde han se, at der var mere end én Person i Stuen, men det var tydeligt, at hvem det end var, var de bange for at blive opdaget. David besluttede sig til at gaa nærmere. Hvis han blot kunde naa helt hen til Vinduet uden at blive set, vilde han sikkert blive i Stand til at høre, hvad der blev sagt derinde.

Men forinden bøjede han sig ned og følte sig for paa Jorden, og i det samme kom Maanen frem bag en Sky. David jublede i Stillehed, for mellem Sporene var Hullet, som Amos først havde opdaget, og hvorfra han sluttede sig til, at Manden var halt og kejt-haandet.

»Jeg maa være helt sikker,« tænkte David. »Jeg kryber op til Vinduet og prøver, om jeg kan se Fyrene.«

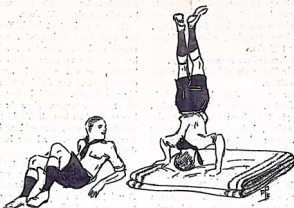
Han gik foroverbøjet fremad, og da han var et Par Skridt fra Vinduet, blev hans ene Fod hængende i et Stykke Staalraad, der var spændt ud over Stien. Han tumlede forover paa Hænder og Knæ, og i det samme hørte han Lyden af en Klokke inde i Huset. Stole der skrabede mod Stengulvet og ivrige vrede Stemmer. De havde opstillet en Alarmsklokke, der skulde sikre dem mod Overraskelser.

Straks derpaa blev Døren smækket op, og to Mænd stormede ud. David greb til sin Fløjtesnor, men inden han kunde udstøde en Lyd, havde Mændene opdaget ham og sprang løs paa ham, hev ham ind i Huset og stængte Døren.

Det Resultat havde han ikke tænkt sig. Fåget af samvittighedsløse Mænd, som allerede var gjort rasende, fordi deres Plan var blevet forstyrret.

(Fortsættes)

Spejder-Tæpper

— Extra stærke —

125 × 190

Kr. 13.00

Crome & Goldschmidt
City

Køb Deres Brændsel hos

DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI

Telefoner: 2367 (fri Notering), 13567, 13520

CLICHEER

AF ENHVER ART
BEDST HURTIGST-BILIGST

Richard & Jøker
Cliche Anstalt

Indtægter
12.505

Indtægter
12.505

NYTORV 11-13
KØBENHAVN

Barnängens Blæk

faas overalt og
bruges overalt

